

Het Evangelie volgens Lucas

¹ Daar reeds velen ondernomen hebben, een verhaal samen te stellen van de gebeurtenissen, die onder ons zijn geschied,

² en zoals ze ons door de eerste ooggetuigen en bedienaars van het Woord zijn overgeleverd,

³ kwam het ook mij wenselijk voor, beste Teófilus, na alles, van de aanvang af, nauwkeurig te hebben onderzocht, het ordelijk voor u te beschrijven,

⁴ om u de waarachtigheid te doen zien van de leer, waarin ge onderwezen zijt.

⁵ In de dagen van Herodes, koning van Judea, was er een priester Zakarias geheten, uit het priesterlijk geslacht van Abias; zijn vrouw behoorde tot de dochters van Aäron, en heette Elisabet.

⁶ Beiden waren rechtschapen in de ogen van God, en leefden onberispelijk in al de geboden en voorschriften van den Heer.

⁷ Ze hadden geen kinderen; want Elisabet was onvruchtbaar, en beiden waren reeds hoogbejaard.

⁸ Eens, dat zijn afdeling de beurt had, om de dienst voor God te verrichten,

⁹ werd hij, zoals dit bij de priesters gebruikelijk was, door het lot aangewezen, om de tempel des Heren binnen te gaan en wierook te offeren.

¹⁰ En al het volk stond buiten te bidden op het uur van het wierookoffer.

¹¹ Daar verscheen hem een engel des Heren, die rechts van het wierookaltaar stond.

¹² Zakarias ontstelde bij dit gezicht, en beefde van angst.

¹³ Maar de engel sprak tot hem: Vrees niet, Zakarias, want uw gebed is verhoord; Elisabet, uw vrouw, zal u een zoon schenken, en ge zult hem Johannes noemen.

¹⁴ Ge zult juichen en jubelen, en velen zullen zich over zijn geboorte verheugen.

¹⁵ Want hij zal groot zijn voor den Heer; hij zal geen wijn drinken, noch sterke drank; en reeds van de schoot zijner moeder af zal hij worden vervuld van den Heiligen Geest.

¹⁶ En vele kinderen van Israël zal hij bekeren tot den Heer hun God;

¹⁷ hij zal voor Hem uitgaan met de geest en de macht van Elias, om de harten der vaders tot de kinderen terug te brengen, en de weerspanningen tot de gezindheid van rechtvaardigen, en den Heer een goedgestemd volk gaan bereiden.

¹⁸ Maar Zakarias zei tot den engel: Waaraan zal ik dat erkennen? Want ik ben oud, en ook mijn vrouw is reeds op jaren.

¹⁹ De engel antwoordde hem: Ik ben Gábriël; ik sta voor Gods aanschijn, en ben gezond, om u toe te spreken, en u deze blijde boodschap te brengen.

²⁰ Zie, ge zult stom zijn en niet kunnen spreken, tot de dag waarop dit geschieden zal; omdat ge mijn woorden niet hebt geloofd, die te hunner tijd in vervulling zullen gaan.

²¹ Intussen stond het volk op Zakarias te

wachten, en verwonderde zich er over, dat hij zolang in de tempel bleef.

²² Maar toen hij buiten kwam, en niet tot hen kon spreken, begrepen ze, dat hij in de tempel een verschijning gezien had; wel maakte hij gebaren, maar hij bleef stom.

²³ Toen zijn diensttijd voorbij was, ging hij naar huis.

²⁴ Enige tijd later kwam zijn vrouw Elisabet in gezegende omstandigheden; ze verborg zich vijf maanden lang, en sprak:

²⁵ Dit heeft de Heer voor mij gedaan, toen Hij neerzag, om mijn schande bij de mensen weg te nemen.

²⁶ In de zesde maand werd de engel Gábriël door God naar een stad van Galilea gezonden, Názaret genaamd,

²⁷ tot een maagd, die verloofd was aan een man, die Josef heette, en uit het huis van David was; de naam van de maagd was Maria.

²⁸ De engel trad bij haar binnen, en sprak: Wees gegroet, vol van genade. De Heer is met u; gij zijt de gezegende onder de vrouwen.

²⁹ Ze verschrok van dit woord, en vroeg zich af, wat die groet kon beduiden.

³⁰ De engel zeide haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade gevonden bij God.

³¹ Zie, gij zult in uw schoot ontvangen, en een Zoon baren; en gij zult Hem Jesus noemen.

³² Hij zal groot zijn, en Zoon van den Allerhoogste worden genoemd. God de Heer zal Hem de troon van zijn vader David geven; Hij zal koning zijn over het huis van Jakob in eeuwigheid,

³³ en aan zijn koningschap zal geen einde komen.

³⁴ Maria sprak tot den engel: Hoe kan dit geschieden, daar ik geen man beken?

³⁵ De engel antwoordde haar: De Heilige Geest zal op u neerdalen, en de kracht van den Alleroogste zal u overschaduwten; daarom ook zal wat uit u wordt geboren, heilig zijn, en de Zoon van God worden genoemd.

³⁶ Zie, uw bloedverwant Elisabet heeft ook een zoon ontvangen in haar ouderdom, en zij, die onvruchtbaar heette, is in haar zesde maand;

³⁷ want niets is onmogelijk bij God.

³⁸ Nu sprak Maria: Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord. En de engel ging van haar heen.

³⁹ In die dagen ging Maria op weg, en spoedde zich het bergland in, naar een stad van Juda.

⁴⁰ Ze kwam in het huis van Zakarias, en begroette Elisabet.

⁴¹ Toen Elisabet de groet van Maria vernam, sprong het kind op in haar schoot, en werd Elisabet van den Heiligen Geest vervuld.

⁴² Met luider stem hief ze aan: Gij zijt de gezegende onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van uw schoot!

⁴³ Wat valt mij te beurt, dat de moeder van mijn Heer naar mij toekomt?

⁴⁴ Want zie, zodra de klank van uw groet mij in de oren klonk, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot.

⁴⁵ Zalig zij, die geloofd heeft; want wat haar namens den Heer is gezegd, zal worden vervuld.

46 Maria sprak: Mijn ziel prijst groot den Heer,
Mijn geest jubelt van vreugde

47 In God, mijn Redder;

48 Want Hij ziet op de geringheid neer van zijn
dienstmaagd. Zie, van nu af prijzen mij zalig Alle
geslachten;

49 Want de Machtige heeft aan mij grote dingen
gedaan: Zijn Naam is heilig!

50 Zijn barmhartigheid reikt van geslacht tot
geslacht Over hen, die Hem vrezen;

51 Hij toont de kracht van zijn arm, En slaat de
trotsen van harte uiteen.

52 De machtigen haalt Hij neer van de troon,
Maar Hij verheft de geringen;

53 Behoeftigen overlaadt Hij met gaven, En ri-
jken zendt Hij ledig heen.

54 Hij heeft Zich over Israël, zijn dienaar, ont-
fermd; Zijn barmhartigheid indachtig:

55 Zoals Hij tot onze vadersen sprak: Aan Abra-
ham en zijn zaad voor altijd.

56 Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar;
toen keerde ze terug naar huis.

57 Zo kwam voor Elisabet de tijd van haar moed-
erschap, en ze baarde een zoon.

58 Haar burens en familie hoorden, dat de Heer
haar grote barmhartigheid had betoond, en ze
deelden in haar vreugde.

59 Op de achtste dag kwam men het kind besni-
den, en men wilde het Zakarias noemen, naar de
naam van zijn vader.

60 Maar zijn moeder nam het woord en sprak:
Neen, Johannes zal hij heten.

⁶¹ Ze zeiden haar: Er is niemand in uw familie, die deze naam heeft.

⁶² Nu gaven ze zijn vader een teken, hoe hij hem wilde noemen.

⁶³ Hij vroeg een schrijfbordje, en schreef: Zijn naam is Johannes. Allen waren er over verwonderd.

⁶⁴ Maar op hetzelfde ogenblik ging zijn mond en tong los; hij sprak, en zegende God.

⁶⁵ Al hun burenen werden met ontzag vervuld, en in heel het bergland van Judea werden al deze dingen besproken.

⁶⁶ Allen, die het hoorden, dachten er over na, en zeiden: Wat zal er toch worden van dat kind? Waarachtig, de hand des Heren was met hem!

⁶⁷ En zijn vader Zakarias, vervuld van den Heiligen Geest, profeteerde en sprak:

⁶⁸ Geloofd zij de Heer, Israëls God! Want Hij heeft zijn volk bezocht en verlost,

⁶⁹ En ons een hoorn van redding verwekt In het huis van David, zijn dienaar.

⁷⁰ Zoals Hij eeuwen geleden beloofd had Door de mond zijner heilige profeten:

⁷¹ Om ons redding te brengen van onze vijanden, En uit de hand van al, die ons haten.

⁷² Om Zich te ontfermen over onze vaderen, En zijn heilig Verbond te gedenken,

⁷³ De eed, die Hij zwoer, Aan Abraham, onzen vader.

⁷⁴ Om ons te vergunnen, om zonder vrees, Uit de hand onzer vijanden verlost,

⁷⁵ Hem te dienen, vroom en rechtschapen, Voor zijn aanschijn al onze dagen.

⁷⁶ En Gij nu, kleine knaap, Zult profeet van den Allerhoogste worden genoemd; Want ge zult uitgaan voor den Heer, Om zijn wegen te bereiden.

⁷⁷ Om zijn volk het heil te doen kennen In de vergiffenis zijner zonden,

⁷⁸ Door de tedere ontferming van onzen God, Die ons de Dageraad uit den hoge zal brengen.

⁷⁹ Om te verlichten, die in duisternis zijn, En in de schaduw van de dood zijn gezeten; Om onze schreden te richten Naar de weg van de vrede.

⁸⁰ En de knaap groeide op, en kreeg een krachtige geest. Hij bleef in de woestijn tot de dag, dat hij voor Israël zou optreden.

2

¹ In die dagen nu verscheen er een besluit van keizer Augustus, om een volkstelling over heel de wereld te houden.

² Deze volkstelling had plaats, eer Quirinius landvoogd van Syrië was.

³ Allen gingen op reis, om zich aan te geven, ieder naar zijn eigen stad.

⁴ En daar Josef uit het huis en het geslacht van David was, vertrok ook hij uit Galilea, uit de stad Názaret, naar Judea naar de stad van David, Bétlehem geheten,

⁵ om zich aan te geven met Maria, zijn verloofde vrouw, die in gezegende omstandigheden was.

⁶ Terwijl ze daar waren, brak de tijd van haar moederschap aan;

⁷ ze baarde haar eerstgeboren Zoon, wikkelde Hem in doeken, en legde Hem neer in een kribbe;

want in het nachtverblijf was voor hen geen plaats.

⁸ Nu waren er herders in die streek, die in het open veld overnachtten, en hun kudde bewaakten.

⁹ Eensklaps stond er voor hen een engel des Heren, en de glorie des Heren omstraalde hen; een hevige vrees greep hen aan.

¹⁰ Maar de engel sprak tot hen: Vreest niet; want zie, ik verkondig u een grote vreugde, die voor het hele volk is bestemd.

¹¹ Heden is u in de stad van David een Verlosser geboren, Christus de Heer!

¹² Dit zal u het teken zijn: ge zult een Kindje vinden, dat in doeken is gewikkeld, en in een kribbe ligt.

¹³ En plotseling was de engel door een hemelse legerschare omringd; ze loofden God, en zeiden:

¹⁴ Glorie aan God in den hogen, En vrede op aarde Onder de mensen van goede wil!

¹⁵ Toen de engelen weer naar de hemel waren gevaren, spraken de herders tot elkander: Laten we naar Bétlehem gaan, om te zien wat er gebeurd is, en wat de Heer ons bekend heeft gemaakt.

¹⁶ Ze snelden er heen, en vonden Maria en Josef met het Kindje, dat in de kribbe lag.

¹⁷ Toen ze Het zagen, verhaalden ze, wat hun over dit Kind was gezegd.

¹⁸ Allen, die het hoorden, stonden verbaasd over het verhaal van de herders;

¹⁹ maar Maria bewaarde dit alles in haar hart, en overwoog het bij zichzelf.

²⁰ Nu keerden de herders weer terug; ze loofden

God, en zongen Hem lof, om al wat ze hadden gehoord en gezien, juist zoals het hun was gezegd.

²¹ Toen de acht dagen voorbij waren, die zijn besnijdenis vooraf moesten gaan, ontving Hij de naam Jesus, die de engel Hem reeds had gegeven, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.

²² En toen de tijd was gekomen voor hun reiniging volgens de Wet van Moses, brachten ze Hem naar Jerusalem, om Hem op te dragen aan den Heer,

²³ zoals er geschreven staat in de Wet des Heren: “Ieder kind van het mannelijk geslacht, dat de moederschoot opent, moet den Heer worden toegewijd”,

²⁴ en ook om een offer te brengen, naar het bevel van ‘s Heren Wet: een paar tortels of twee jonge duiven.

²⁵ Zie, nu was er te Jerusalem een man, Simeon genaamd; hij was een rechtvaardig en godvrezend man, die verlangend uitzag naar de vertroosting van Israël, en over wien de Heilige Geest was gekomen.

²⁶ De Heilige Geest had hem geopenbaard, dat hij de dood niet zou zien, voordat hij den Gezalfde des Heren had aanschouwd.

²⁷ Nu kwam hij naar de tempel, geleid door den Geest. En toen de ouders het Kind Jesus binnenbrachten, om voor Hem de voorschriften der Wet te volbrengen,

²⁸ nam ook hij Het in zijn armen, zegende God, en sprak:

²⁹ Nu laat Gij, o Heer, uw dienaar gaan, In vrede naar uw woord.

30 Want mijn ogen hebben uw heil aanschouwd,

31 Dat Gij bereid hebt voor het oog aller volken:

32 Een licht, tot verlichting der heidenen, En tot luister van Israël, uw volk.

33 Zijn vader en moeder stonden verbaasd over wat er van Hem werd gezegd.

34 Simeon zegende hen, en sprak tot Maria, zijn moeder: Zie, Hij is bestemd tot val en opstanding van velen in Israël, en tot een teken van tegenpraak;

35 en een zwaard zal ook uw eigen ziel doorboren. Zo moeten de gedachten van veler harten worden ontsluitend.

36 Ook was er een profetes, Anna, de dochter van Fanoëel, uit de stam van Aser. Ze was hoogbejaard. Na haar jeugd was ze zeven jaar gehuwd geweest;

37 nu was ze een weduwe van vier en tachtig jaar. Nooit verliet ze de tempel, maar diende God dag en nacht onder vasten en bidden.

38 Juist op dat ogenblik kwam ook zij naderbij; ook zij loofde God, en sprak over het Kind met allen, die Jerusalems verlossing verwachtten.

39 En toen ze alles volgens de Wet des Heren hadden volbracht, keerden ze naar Galilea terug, en naar Názaret, hun woonplaats.

40 Het Kind groeide op, en nam in krachten toe; Het werd van wijsheid vervuld, en Gods genade rustte op Hem.

41 Ieder jaar reisden zijn ouders tegen het paasfeest naar Jerusalem.

42 En toen Hij twaalf jaar oud was geworden, trokken zij weer naar Jerusalem op, zoals dit voor

het feest gebruikelijk was.

⁴³ Maar toen ze na afloop der feestdagen terugkeerden, bleef het Kind Jesus te Jerusalem achter. Zijn ouders bemerkten het niet,

⁴⁴ maar meenden, dat Hij Zich onder het reisgezelschap bevond; ze reisden dus de hele dag voort, en zochten Hem toen onder familie en bekenden.

⁴⁵ Maar toen ze Hem niet vonden, gingen ze Hem zoeken, en keerden naar Jerusalem terug.

⁴⁶ Na drie dagen vonden ze Hem in de tempel, terwijl Hij te midden der leraars zat, naar hen luisterde en hen ondervroeg;

⁴⁷ allen, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn schranderheid en over zijn antwoorden.

⁴⁸ Ze stonden versted van dat schouwspel. Maar zijn moeder zei tot Hem: Mijn Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken in doodsangst naar U.

⁴⁹ Hij sprak tot hen: Waarom hebt gij Mij gezocht? Wist gij dan niet, dat Ik in het huis van mijn Vader moet zijn?

⁵⁰ Maar ze begrepen niet, wat Hij tot hen sprak.

⁵¹ Nu ging Hij met hen naar Názaret terug. En Hij was hun onderdanig. Zijn moeder bewaarde dit alles in haar hart.

⁵² En Jesus nam toe in wijsheid en jaren, en in welgevallen bij God en de mensen.

3

¹ In het vijftiende regeringsjaar van keizer Tiberius, toen Pontius Pilatus landvoogd was van Judea, Herodes viervorst van Galilea, zijn broer

Filippus viervorst van Iturea en het gewest Trachonitis, en Lusánias viervorst van Abilene.

² onder den hogepriester Annas en Káifas, kwam Gods woord tot Johannes, den zoon van Zakarias, in de woestijn.

³ Toen trad hij op in heel de omtrek van de Jordaan, en preekte een doopsel van boetvaardigheid tot vergiffenis der zonden;

⁴ zoals geschreven staat in het boek der voorspellingen van den profeet Isaias: De stem van een roepende in de woestijn. Bereidt de weg des Heren, Maakt recht zijn paden.

⁵ Elk ravijn zal worden gedempt, Iedere berg en heuvel worden geslecht; De kronkelpaden zullen recht, De oneffene wegen effen worden.

⁶ En alle vlees zal zien Gods heil.

⁷ Hij sprak dus tot de scharen, die uitliepen, om door hem te worden gedoopt: Adderenbroed, wie heeft u geleerd, de komende wraak te ontvluchten?

⁸ Brengt dus waardige vruchten van boetvaardigheid voort: en gaat niet zeggen bij uzelf: We hebben Abraham tot vader. Want ik zeg u, dat God de macht heeft, om uit deze stenen voor Abraham kinderen te verwekken.

⁹ Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen. Iedere boom, die geen goede vruchten draagt, wordt omgehouden, en in het vuur geworpen.

¹⁰ Het volk ondervroeg hem en sprak: Wat moeten we doen?

¹¹ Hij gaf hun ten antwoord: Wie twee paar kleren heeft, moet delen met hem, die er geen heeft; en wie te eten heeft, moet hetzelfde doen.

¹² Ook tollenaars kwamen ten doop, en zeiden hem: Meester, wat moeten wij doen?

¹³ Hij zei hun: Vordert niet meer, dan wat is vastgesteld.

¹⁴ Ook soldaten ondervroegen hem, en zeiden: En wij, wat moeten wij doen? Hij zei hun: Doet niemand overlast aan, maakt u niet aan afpersing schuldig, en weest tevreden met uw soldij.

¹⁵ Maar toen het volk in spanning kwam, en allen zich begonnen af te vragen, of Johannes misschien de Christus kon zijn.

¹⁶ verklaarde Johannes aan allen: Ik voor mij doop u met water, maar er komt er Een, die machtiger is dan ik: ik ben niet waardig, zijn schoenriem los te maken. Hij zal u dopen met den Heiligen Geest en met vuur.

¹⁷ Hij heeft zijn wan in de hand, en Hij zal zijn dorsvloer zuiveren: de tarwe verzamelen in zijn schuur, maar het kaf verbranden in onuitblusbaar vuur.

¹⁸ Zo bracht hij, met nog veel andere vermaningen, de blijde boodschap aan het volk.

¹⁹ Maar toen de viervorst Herodes door hem werd berispt naar aanleiding van Heródias, de vrouw van zijn broer, en over al de misdaden die hij had bedreven,

²⁰ voegde Herodes nog dit er aan toe, dat hij Johannes in de kerker sloot.

²¹ Toen nu al het volk zich liet dopen, en ook Jesus gedoopt was, ging eensklaps, terwijl Hij aan het bidden was, de hemel open,

²² en daalde de Heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem neer. En er klonk

een stem uit de hemel: Gij zijt mijn welbeminde Zoon; in U heb Ik welbehagen.

²³ Toen Jesus optrad, was Hij ongeveer dertig jaar oud. Hij was, naar men meende, de zoon van Josef, den zoon van Eli,

²⁴ zoon van Mattat, zoon van Levi, zoon van Melki, zoon van Jannai, zoon van Josef,

²⁵ zoon van Mattatias, zoon van Amos, zoon van Naóem, zoon van Esli, zoon van Naggai,

²⁶ zoon van Maät, zoon van Mattatias, zoon van Semëín, zoon van Josef, zoon van Juda,

²⁷ zoon van Jóannan, zoon van Resa, zoon van Zoróbabel, zoon van Salátiël, zoon van Neri,

²⁸ zoon van Melki, zoon van Addi, zoon van Kosam, zoon van Elmadám, zoon van Er,

²⁹ zoon van Jesus, zoon van Eliëzer, zoon van Joram, zoon van Mattat, zoon van Levi,

³⁰ zoon van Simeon, zoon van Juda, zoon van Josef, zoon van Jonam, zoon van Eljakim,

³¹ zoon van Mélea, zoon van Menna, zoon van Máttata, zoon van Natan, zoon van David,

³² zoon van Jesse, zoon van Obed, zoon van Boöz, zoon van Salmon, zoon van Naässon,

³³ zoon van Ammínadab, zoon van Admin, zoon van Arni, zoon van Ebron, zoon van Fares, zoon van Juda,

³⁴ zoon van Jakob, zoon van Isaäk, zoon van Abraham, zoon van Tara, zoon van Nachor,

³⁵ zoon van Seróeg, zoon van Ragaóe, zoon van Paleg, zoon van Eber, zoon van Sala,

³⁶ zoon van Kaïnán, zoon van Arpaksád, zoon van Sem, zoon van Noë, zoon van Lamek,

³⁷ zoon van Matóesala, zoon van Henok, zoon

van Jared, zoon van Maláleël, zoon van Kainán,
³⁸ zoon van Enos, zoon van Set, zoon van Adam,
zoon van God.

4

¹ Toen verliet Jesus, vervuld van den Heiligen Geest, de Jordaan, en werd door den Geest naar de woestijn gevoerd,

² veertig dagen lang; en Hij werd door den duivel bekoord. In al die dagen at Hij niets; en toen ze ten einde waren, kreeg Hij honger.

³ Nu sprak de duivel tot hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg tot die steen, dat hij brood moet worden.

⁴ Jesus antwoordde hem: Er staat geschreven: “De mens zal niet leven van brood alleen”.

⁵ Daarna voerde hij Hem naar een hoger punt, en toonde Hem in een enkel ogenblik al de koninkrijken der wereld.

⁶ En de duivel zeide Hem: Ik zal U al die macht en de heerlijkheid daarvan geven; want mij zijn ze geschonken, en ik geef ze, wien ik wil.

⁷ Wanneer Gij mij aanbidt, zal dit alles het uwe zijn.

⁸ Jesus antwoordde hem: Er staat geschreven: “Ge zult den Heer uw God aanbidden, en Hem alleen dienen”.

⁹ Nu voerde hij Hem naar Jerusalem en plaatste Hem op het dakterras van de tempel. En hij zei Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp U dan van hier naar beneden.

¹⁰ Want er staat geschreven: Zijn engelen zal Hij over U bevelen, om U te behoeden;

¹¹ en ze zullen U op de handen dragen, opdat Gij aan geen steen uw voet zoudt stoten.

¹² Jesus antwoordde hem: Er is gezegd: “Ge zult den Heer uw God niet beproeven”.

¹³ Nadat de duivel al zijn bekoringen had uitgeput, verliet hij Hem voor een tijd.

¹⁴ Toen keerde Jesus in de kracht van den Geest naar Galilea terug. En zijn faam drong heel de omtrek door.

¹⁵ Hij gaf onderricht in hun synagogen, en werd door allen geëerd.

¹⁶ Zo kwam Hij ook te Názaret, waar Hij was groot gebracht, en ging naar gewoonte op de sabbat naar de synagoge. Toen Hij opstond, om de voorlezing te houden,

¹⁷ reikte men Hem het boek van den profeet Isaias over. Hij rolde het boek open, en trof de plaats, waar geschreven staat:

¹⁸ De Geest des Heren rust op Mij; Want Hij heeft Mij gezalfd, Om aan armen de blijde boodschap te brengen.

¹⁹ Hij heeft Mij gezonden, Om aan gevangenen verlossing, Aan blinden genezing te verkondigen; Om verdrukten in vrijheid te stellen, Om aan te kondigen het genadejaar van den Heer.

²⁰ Toen rolde Hij het boek dicht, gaf het aan den beambte terug, en zette Zich neer. Aller ogen waren in de synagoge op Hem gevestigd.

²¹ Nu ving Hij aan, en sprak tot hen: Heden is het Schriftwoord, dat gij gehoord hebt, vervuld.

²² Allen betuigden Hem bijval, en stonden verbaasd over de lieflijke woorden, die er vloeiden uit zijn mond. En ze zeiden: Is dit niet de zoon van

Josef?

²³ Hij sprak tot hen: Gij zult Mij zeker dit spreekwoord doen horen: Geneesheer, genees uzelf. Doe ook hier in uw vaderstad, wat, naar we vernamen, in Kafárnaum is geschied.

²⁴ Hij ging voort: Voorwaar, Ik zeg u: geen profeet wordt in zijn eigen geboortestad erkend.

²⁵ Voorwaar, Ik zeg u: Er waren veel weduwen in Israël in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten bleef, zodat er over heel het land grote hongersnood heerste;

²⁶ en toch, tot niemand van haar werd Elias gezonden. maar wel tot een weduwe te Sarepta van Sidónië.

²⁷ Ook waren er veel melaatsen in Israël in de tijd van den profeet Eliseüs; en toch, niemand van hen werd gereinigd, maar wel Naámán, de Syriër.

²⁸ Toen ze dit hoorden, werden allen in de synagoge woedend;

²⁹ ze sprongen op, wierpen Hem de stad uit, voerden Hem naar de rand van de berg, waarop hun stad was gebouwd, om Hem naar beneden te storten.

³⁰ Maar Hij ging midden door hen heen, en vertrok.

³¹ Nu daalde Hij naar Kafárnaum af, een stad van Galilea, en trad op sabbat als leraar voor hen op.

³² Men stond verbaasd over zijn leer; want Hij sprak met gezag.

³³ Eens was er in de synagoge een man, met een onreinen, duivelsen geest. Hij riep met luider stem:

³⁴ Wel, wat hebt Gij met ons te maken, Jesus van Názaret? Zijt Gij gekomen, om ons in het verderf te

storten? Ik weet, wie Gij zijt: de Heilige Gods.

³⁵ Maar Jesus gebood hem: Zwijg, en ga van hem uit. De geest slingerde hem tussen de omstanders in, en ging van hem uit, zonder hem enig letsel te doen.

³⁶ Allen waren verbaasd, en zeiden tot elkander: Wat mag dat toch zijn? Want met gezag en macht gebiedt Hij de onreine geesten, en ze gaan uit.

³⁷ En zijn faam ging overal in de omtrek rond.

³⁸ Toen Hij de synagoge had verlaten, begaf Hij Zich naar het huis van Simon. De schoonmoeder van Simon lag ziek aan zware koorts; en men vroeg Hem haar te helpen.

³⁹ Hij boog Zich over haar heen, gebood de koorts, en deze verliet haar. Onmiddellijk stond ze op, en bediende Hem.

⁴⁰ Na zonsondergang brachten allen hun zieken, aan welke kwaal ze ook leden, naar Hem toe; Hij legde hun één voor één de handen op, en genas ze.

⁴¹ Ook gingen van velen de boze geesten uit, terwijl ze riepen: Gij zijt de Zoon van God. Maar ten strengste verbood Hij hun te spreken, omdat ze wisten, dat Hij de Christus was.

⁴² Toen het dag was geworden, ging Hij heen, en begaf Hij Zich naar een eenzame plaats. De scharen zochten naar Hem; en toen ze Hem hadden bereikt, trachtten ze Hem te beletten, van hen heen te gaan.

⁴³ Maar Hij zeide hun: Ook aan andere steden moet Ik de blijde boodschap van het koninkrijk Gods gaan verkondigen; want daartoe ben Ik gezonden.

44 En Hij preekte in de synagogen van Judea.

5

¹ Toen Hij eens aan de oever van het meer van Gennézaret stond, drong de menigte op Hem aan, om het woord Gods te horen.

² Nu zag Hij twee boten liggen aan de oever van het meer; de vissers waren er uitgegaan, en spoelden de netten.

³ Hij stapte in een der boten, die aan Simon toebehoorde, en verzocht hem, een weinig van wal te steken. Hij zette Zich neer, en begon van de boot uit de menigte te onderrichten.

⁴ Toen Hij zijn toespraak had beëindigd, zei Hij tot Simon: Steek nu verder van wal, en werp uw netten uit voor de vangst.

⁵ Maar Simon antwoordde Hem: Meester, we hebben de hele nacht gewerkt, en niets gevangen; toch werp ik op uw woord de netten uit.

⁶ Ze deden het, en vingen zoveel vis, dat hun net er van scheurde.

⁷ Nu wenkten ze hun makkers in de andere boot, om hen te komen helpen. Ze kwamen, en vulden beide boten tot zinkens toe.

⁸ Toen Simon Petrus dit zag, viel hij Jesus te voet, en sprak: Heer, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens.

⁹ Ontzetting had hem aangegrepen over de vangst, die ze hadden gedaan; hem en allen die bij hem waren,

¹⁰ ook Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, die tot de gezellen van Simon behoorden. Maar Jesus zei tot Simon: Vrees niet; van nu af zult ge mensen vangen.

¹¹ Toen brachten ze de boten aan wal, verlieten alles, en volgden Hem.

¹² Eens, dat Hij Zich in zekere stad bevond, was daar een man, die melaats was van onder tot boven. Toen hij Jesus zag, viel hij op zijn aangezicht neer, en smeekte Hem: Heer, zo Gij wilt, kunt Gij me reinigen.

¹³ Hij strekte de hand uit, raakte hem aan, en zeide: Ik wil, word gereinigd. En terstond was zijn melaatsheid verdwenen.

¹⁴ Hij beval hem, het niemand te zeggen, “maar ga heen, vertoon u aan den priester, en offer voor uw reiniging, wat Moses als bewijs voor hen heeft voorgeschreven.”

¹⁵ Hoe langer hoe meer begon zich zijn faam te verbreiden. Talrijke scharen kwamen bijeen, om Hem te horen en van hun ziekten te worden genezen.

¹⁶ Maar Hij trok Zich in de eenzaamheid terug, om te bidden.

¹⁷ Op zekere dag was Hij bezig met onderricht te geven, toen er ook farizeën bij kwamen zitten en wetgeleerden, die uit alle dorpen van Galilea en Judea en uit Jerusalem waren gekomen. En de kracht des Heren deed Hem genezingen verrichten.

¹⁸ Zie, daar brachten enige mannen op een rustbed een man, die verlamd was; ze trachtten hem binnen te dragen, en voor Hem neer te leggen.

¹⁹ Daar ze hem echter wegens de menigte niet naar binnen konden brengen, klommen ze op het dak, en lieten hem met het bed door het dak naar beneden, midden in het huis en vóór Jesus.

²⁰ Toen Hij hun geloof zag, zeide Hij: Mens, uw zonden zijn u vergeven.

²¹ Maar de schriftgeleerden en farizeën begonnen zich af te vragen: Wie is Hij dan toch? Hij zegt godslasteringen! Wie kan zonden vergeven, dan God alleen?

²² Jesus, die hun gedachten kende, nam het woord en zei hun: Wat overlegt gij nog bij uzelf?

²³ Wat is gemakkelijker te zeggen: uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: sta op, en ga heen?

²⁴ Welnu, opdat gij weten moogt, dat de Mensenzoon macht heeft op aarde, om zonden te vergeven, (hier sprak Hij tot den lamme:) Ik zeg u: Sta op, neem uw bed, en ga naar huis.

²⁵ Onmiddellijk stond hij op voor aller ogen, nam zijn bed, ging naar huis, en verheerlijkte God onderweg.

²⁶ Allen stonden verbaasd, en loofden God; ze werden door vrees bevangen, en zeiden: We hebben heden wonderbare dingen gezien.

²⁷ Toen Hij daarna verder ging, zag Hij een tollenaar, Levi genaamd, aan het tolhuis zitten. Hij zeide hem: Volg Mij.

²⁸ En hij stond op, liet alles achter, en volgde Hem.

²⁹ Nu richtte Levi in zijn huis een groot gastmaal voor Hem aan; en een talrijke menigte van tollenaars en anderen lagen met hen aan tafel aan.

³⁰ De farizeën en schriftgeleerden morden daarover tegen zijn leerlingen, en zeiden: Waarom eet en drinkt gij met de tollenaars en zondaars?

³¹ Jesus gaf hun ten antwoord: De gezonden

hebben geen geneesheer nodig, wel de zieken.

³² Ik ben niet gekomen, om de rechtvaardigen te roepen, maar wel de zondaars, om ze te bekeren.

³³ Ze zeiden tot Hem: De leerlingen van Johannes en die der farizeën vasten en bidden dikwijls, maar de uwen eten en drinken.

³⁴ Jesus zei hun: Kunt gij dan de bruiloftsgasten laten vasten, zolang de bruidegom bij hen is?

³⁵ Maar er zullen dagen komen, dat de bruidegom van hen wordt weggenomen; in die dagen zullen ze vasten.

³⁶ Ook sprak Hij tot hen de volgende gelijkenis: Niemand scheurt een lap uit een nieuw kleed, om hem op een oud kleed te zetten; anders scheurt hij het nieuwe kleed stuk, terwijl de lap van het nieuwe toch niet bij het oude past.

³⁷ Ook giet niemand nieuwe wijn in oude zakken; anders doet de nieuwe wijn de zakken bersten; de wijn loopt weg, en de zakken gaan verloren.

³⁸ Neen, nieuwe wijn moet men in nieuwe zakken doen.

³⁹ En niemand, die oude wijn heeft te drinken, verlangt naar de nieuwe; want hij zegt: de oude is best.

6

¹ Eens ging Hij op een sabbat door een korenveld, en zijn leerlingen plukten aren af, wreven ze met de handen uit, en aten ze op.

² Enige farizeën zeiden dus: Waarom doet gij, wat op de sabbat niet is geoorloofd?

³ Jesus gaf hun ten antwoord: Hebt ge dan niet gelezen, wat David deed, toen hij met zijn gevolg honger had?

⁴ Hoe hij het huis van God binnenging, de toonbroden nam en opat, en er van gaf aan hen die bij hem waren? En toch mag niemand ze eten, dan de priesters alleen.

⁵ Ook zeide Hij hun: De Mensenzoon is Heer van de sabbat.

⁶ Op een andere sabbat ging Hij de synagoge binnen, om onderricht te geven. Daar was een man, wiens rechterhand was verdord.

⁷ De schriftgeleerden en farizeën bespiedden Hem, of Hij ook op de sabbat zou genezen, om Hem dan te kunnen beschuldigingen.

⁸ Daar Hij hun gedachten kende, sprak Hij tot den man met de verdorde hand: Sta op, en kom in het midden. Hij stond op, en ging er staan.

⁹ Nu sprak Jesus tot hen: Ik vraag u, of men op de sabbat goed mag doen of kwaad, iemand redden of doden?

¹⁰ Hij liet zijn blik over hen allen gaan, en sprak tot hem: Streck uw hand uit! Hij strekte ze uit, en zijn hand was genezen.

¹¹ Maar ze werden razend van woede, en bespraken onder elkander, wat ze Jesus zouden doen.

¹² In die dagen ging Hij het gebergte in, om te bidden, en bracht er de nacht door in het gebed tot God.

¹³ Toen de dag aanbrak, riep Hij zijn leerlingen bijeen, en koos er twaalf van hen uit, die Hij apostelen noemde:

¹⁴ Simon, dien Hij ook Petrus noemde, en Andreas, zijn broer; Jakobus en Johannes; Filippus en Bartolomeüs;

¹⁵ Matteüs en Tomas; Jakobus van Alfeüs, en Simon, bijgenaamd de ijveraar;

¹⁶ Judas (broer) van Jakobus, en Judas Iskariot, die een verrader werd.

¹⁷ Nu daalde Hij met hen af, en bleef op een vlakte staan. Daar bevond zich ook een talrijke groep van zijn leerlingen en een grote volksmenigte uit heel Judea en Jerusalem, en uit het kustland van Tyrus en Sidon,

¹⁸ die gekomen waren, om Hem te horen en van hun kwalen genezen te worden. Allen, die door onreine geesten werden gekweld, werden genezen.

¹⁹ En al het volk zocht Hem aan te raken; want er ging een kracht van Hem uit, die allen genas.

²⁰ Nu sloeg Hij zijn ogen op naar zijn leerlingen, en sprak: Zalig gij armen; want aan u behoort het koninkrijk Gods.

²¹ Zalig gij, die thans honger lijdt; want gij zult worden verzadigd. Zalig gij, die nu weent; want gij zult lachen.

²² Zalig zijt gij, wanneer de mensen u haten, u om den Mensenzoon uitbannen en honen, en smaad werpen op uw naam.

²³ Verheugt u op die dag en jubelt; zie, uw loon is groot in de hemel. Want zó hebben hun vaders de profeten behandeld.

²⁴ Maar wee u, rijken; want gij hebt uw troost al ontvangen.

²⁵ Wee u, die thans zijt verzadigd; want gij zult

honger lijden. Wee u, die nu lacht; want gij zult treuren en wenen.

²⁶ Wee u, wanneer alle mensen u prijzen; want zó hebben hun vaders met de valse profeten gedaan.

²⁷ Maar Ik zeg tot u, die naar Mij luistert: Bemint uw vijanden; doet wel aan die u haten;

²⁸ zegent die u vloeken; bidt voor wie u lasteren.

²⁹ Wie u op de ene wang slaat, keer hem ook de andere toe; en wie u van de mantel berooft, weiger hem ook het onderkleed niet.

³⁰ Geef aan ieder die iets van u vraagt, en eis het uwe niet terug van hem, die het neemt.

³¹ En zoals ge wilt, dat de mensen u doen, doet het ook aan hen.

³² Als gij bemint die u liefhebben, wat voor verdienste hebt gij dan wel? Want ook de zondaars hebben lief, die hen beminnen.

³³ Als gij weldoet aan hen die u weldoen, wat voor verdienste hebt gij dan wel? De zondaars doen dat immers ook.

³⁴ En als gij leent aan hen, van wie gij hoopt iets terug te krijgen, wat voor verdienste hebt gij dan wel? Ook de zondaars lenen aan zondaars, om evenveel terug te krijgen.

³⁵ Neen, hebt uw vijanden lief, doet wel en leent uit, zonder er iets voor terug te hopen; dan zal uw loon groot zijn, en zult gij kinderen zijn van den Allerhoogste. Hij is goedertieren, zelfs voor de ondankbaren en bozen.

³⁶ Weest dus barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is.

³⁷ Oordeelt niet, en gij zult niet worden geoordeeld. Vonnist niet, en gij zult niet worden

gevonnist. Spreekt vrij, en gij zult vrijgesproken worden.

³⁸ Geeft, en u zal worden gegeven: een goede, volgestampte, geschudde en overlopende maat zal u in de schoot worden gestort. Want met de maat, waarmee ge meet, zal ook u worden gemeten.

³⁹ Hij zei hun ook een gelijkenis. Kan een blinde een blinde leiden? Vallen dan beiden niet in een kuil?

⁴⁰ Geen leerling staat boven den leraar; slechts de goedgevormde leerling zal als zijn leraar zijn.

⁴¹ Hoe ziet ge de splinter in het oog van uw broeder, en de balk in uw eigen oog ziet ge niet?

⁴² Of hoe kunt ge tot uw broeder zeggen: Broeder, laat mij de splinter trekken uit uw ogen, en de balk in uw eigen oog ziet ge niet? Huichelaar, trek eerst de balk uit uw eigen oog; dan zult ge zien, hoe ge de splinter uit het oog van uw broeder moet trekken.

⁴³ Neen, er is geen goede boom, die slechte vruchten draagt; geen slechte boom, die goede vruchten draagt.

⁴⁴ Want iedere boom wordt aan zijn vruchten gekend; van doornen plukt men geen vijgen, en van een braambos snijdt men geen druiven.

⁴⁵ De goede mens brengt het goede voort uit de goede schat van zijn hart; maar de slechte mens brengt uit de slechte schat het slechte voort. Want de mond spreekt, waar het hart vol van is.

⁴⁶ Waarom noemt gij Mij Heer, Heer; en gij doet niet wat Ik zeg?

⁴⁷ Wie tot Mij komt en mijn woorden hoort,

maar zich er ook naar gedraagt. Ik zal u tonen aan wien hij gelijk is.

⁴⁸ Hij is gelijk aan een man, die een huis wilde bouwen, die graven en uitdiepen bleef, en de grondslag legde op de rots. Toen er nu een stortvloed kwam, beukte de stroom tegen dit huis; maar hij kon het niet doen wankelen, want het was stevig gebouwd.

⁴⁹ Maar wie hoort, en er niet naar handelt, is gelijk aan een man, die een huis zonder grondslag bouwde, boven op de grond. De stroom beukte er tegen aan; het huis viel aanstonds in, en werd geheel verwoest.

7

¹ Toen Hij nu zijn toespraak tot het volk geheel had beëindigd, ging Hij naar Kafárnaum.

² Zeker honderdman nu had een knecht, aan wien hij zeer gehecht was; deze was ziek, en lag op sterven.

³ Daar hij van Jesus had horen spreken, zond hij joodse ouderlingen naar Hem toe, met het verzoek, om zijn knecht te komen genezen.

⁴ Toen ze bij Jesus waren gekomen, smeekten ze Hem dringend, en zeiden: Hij verdient, dat Gij dit voor hem doet;

⁵ want hij is ons volk genegen, en heeft voor ons de synagoge gebouwd.

⁶ Jesus ging dus met hen mee. Toen Hij al dicht bij het huis was gekomen, zond de honderdman vrienden naar Hem toe met de boodschap: Heer, doe geen moeite. Neen, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt.

⁷ Daarom ook heb ik me zelf niet waardig geacht, om tot U te komen; maar spreek slechts één woord, en mijn knecht zal genezen.

⁸ Want ook ik ben een man, die zelf onder gezag ben gesteld, en soldaten onder me heb. En tot den een zeg ik: Ga, en hij gaat; en tot den ander: Kom, en hij komt; en tot mijn knecht: Doe dit, en hij doet het.

⁹ Toen Jesus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem; Hij wendde Zich tot de menigte, die Hem volgde, en sprak: Ik zeg u, zo'n groot geloof heb Ik zelfs in Israël niet gevonden.

¹⁰ En bij hun terugkomst thuis vonden de bodenden knecht gezond.

¹¹ Enige tijd later ging Hij naar een stad. Naïn geheten, vergezeld van zijn leerlingen en van een talrijke schare.

¹² Juist toen Hij de stadspoort naderde, werd er een dode uitgedragen, de enige zoon van zijn moeder, die weduwe was. Heel veel mensen uit de stad vergezelden haar.

¹³ Toen de Heer haar zag, had Hij innig medelijden met haar, en zeide tot haar: Ween maar niet.

¹⁴ Hij kwam dichterbij, en raakte de baar aan; de dragers bleven staan. En Hij sprak: Jonge man, Ik zeg u: Sta op.

¹⁵ De dode richtte zich op, en begon te spreken. Zo gaf Hij hem aan zijn moeder terug.

¹⁶ Allen werden door vrees bevangen; ze verheerlijkten God en zeiden: Een groot profeet is onder ons opgestaan; en: God heeft zijn volk bezocht!

¹⁷ En deze roep over Hem ging heel Judea rond,

en overal in de omtrek.

¹⁸ De leerlingen van Johannes gingen hem dit alles vertellen.

¹⁹ Toen riep Johannes twee van zijn leerlingen, en zond hen tot den Heer met de vraag: Zijt Gij het, die komen moet, of moeten we een ander verwachten?

²⁰ De mannen gingen dus naar Hem toe en zeiden: Johannes de Doper heeft ons tot U gezonden met de vraag: Zijt Gij het, die komen moet, of moeten we een ander verwachten?

²¹ Juist op dat ogenblik genas Hij velen van ziekten, kwalen en boze geesten, en schonk Hij veel blinden het gezicht terug.

²² Hij gaf hun dus ten antwoord: Gaat en bericht aan Johannes, wat gij gezien en gehoord hebt. Blinden zien en kreupelen gaan, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden verrijzen en aan armen wordt het evangelie verkondigd.

²³ Zalig is hij, die zich aan Mij niet ergert.

²⁴ Toen de boden van Johannes waren vertrokken, begon Hij tot het volk over Johannes te spreken: Wat zijt gij in de woestijn gaan zien? Een riet, dat door de wind wordt bewogen?

²⁵ Neen; wat zijt gij gaan zien? Een mens in zachte kleren gedost? Zie, die dure kleren en overvloed hebben, zijn in de paleizen der koningen.

²⁶ Wat zijt gij gaan zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, en meer dan een profeet.

²⁷ Hij is het, van wien geschreven staat: "Zie Ik zend mijn gezant voor U uit, Die U de weg zal bereiden."

²⁸ Ik zeg u: groter profeet dan Johannes de

Doper is er niet onder de kinderen der vrouwen. Toch is de kleinste in het koninkrijk Gods groter dan hij.

²⁹ Al het volk, zelfs de tollenaars, hebben naar hem geluisterd, en Gods rechtvaardigheid erkend, door het doopsel van Johannes te ontvangen.

³⁰ Maar de farizeën en de wetgeleerden hebben Gods raadsbesluit over zichzelf verijdeld, door zijn doopsel niet te ontvangen.

³¹ Waarmee zal Ik dan de mensen van dit geslacht vergelijken; waaraan zijn ze gelijk?

³² Ze zijn gelijk aan kinderen, die op de markt zitten, en elkander toeroepen en zeggen: We hebben voor u op de fluit gespeeld, En gij hebt niet gedanst; We hebben een treurlied gezongen, En gij hebt niet geschreid.

³³ Want Johannes de Doper kwam; hij at geen brood en dronk geen wijn, en gij zegt: Hij is van den duivel bezeten.

³⁴ Maar de Mensenzoon kwam; Hij at en dronk, en gij zegt: Zie wat een gulzigaard, wat een wijndrinker, wat een vriend van tollenaars en zondaars.

³⁵ Maar de wijsheid wordt gerechtvaardigd door al haar kinderen.

³⁶ Een der farizeën verzocht Hem eens bij zich ten eten. Hij ging het huis van den farizeër binnen, en lag aan tafel aan.

³⁷ En zie, daar was een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond. Toen ze vernam, dat Hij in het huis van den farizeër aan tafel was, ging ze er heen met een albasten kruik vol balsem.

³⁸ Wenend ging ze achter Hem staan, bij zijn

voeten, en begon zijn voeten met tranen te besproeien, en met het hoofdhaar af te drogen. Dan kuste ze zijn voeten, en zalfde ze met balsem.

³⁹ Toen de farizeër, die Hem genodigd had, dit zag, zeide hij bij zichzelf: Als Hij een profeet was, zou Hij weten, wie en wat voor een vrouw het is, die Hem aanraakt; een zondares!

⁴⁰ Nu nam Jesus het woord en sprak tot hem: Simon, Ik heb u iets te zeggen. Hij zeide: Spreek, Meester.

⁴¹ Een geldschieter had twee schuldenaars; de een was hem vijfhonderd tienlingen schuldig, de andere vijftig.

⁴² Daar ze niet konden betalen, schold hij het beiden kwijt. Wie van de twee zal nu het meest van hem houden?

⁴³ Simon antwoordde: Ik vermoed: hij, wien hij het meest heeft kwijtgescholden. Hij zei hem: Ge hebt juist geoordeeld.

⁴⁴ Nu keerde Hij Zich naar de vrouw, en sprak tot Simon: Ziet ge die vrouw? Ik ben in úw huis gekomen; gij goot geen water op mijn voeten, maar zij heeft mij voeten met haar tranen besproeid en met de haren afgedroogd.

⁴⁵ Gij hebt Mij geen kus gegeven; maar zij heeft, sinds Ik binnenkwam, niet opgehouden, mijn voeten te kussen.

⁴⁶ Gij hebt mijn hoofd niet met olie gezalfd, maar zij heeft mijn voeten met balsem gezalfd.

⁴⁷ En daarom zeg Ik u: Haar zonden, haar vele zonden zijn haar vergeven; want zij heeft veel liefde getoond. Wien weinig vergeven wordt, toont weinig liefde.

⁴⁸ Nu sprak Hij tot haar: Uw zonden zijn u vergeven.

⁴⁹ De disgenoten begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is Hij, dat Hij zelfs zonden vergeeft?

⁵⁰ Maar Hij zei tot de vrouw: Uw geloof heeft u gered, ga heen in vrede.

8

¹ Daarna ging Hij rond door steden en dorpen, om te preken en het koninkrijk Gods te verkondigen. Hij was vergezeld van het twaalftal,

² en van enige vrouwen, die van boze geesten en ziekten waren verlost: Maria, Magdalena geheten, uit wie zeven duivels waren uitgegaan.

³ Johanna, de vrouw van Choesa, den hofmeester van Herodes. Susanna en vele anderen, die hun met haar vermogen ten dienste stonden.

⁴ Toen er eens een grote menigte bijeen was, daar men uit alle steden naar Hem was toegestroomd, sprak Hij in een gelijkenis:

⁵ De zaaier ging uit, om zijn zaad te zaaien. En onder het zaaien viel een gedeelte langs de weg; het werd vertrapt, en de vogels uit de lucht pikten het op.

⁶ Een ander gedeelte viel op de rots: even kwam het op, maar verdorde, omdat het geen vocht had.

⁷ Een ander gedeelte viel tussen de doornen; en de doornen schoten mede op, en verstikten het.

⁸ Een ander gedeelte viel op de goede aarde; het schoot op, en droeg honderdvoudige vrucht. Na deze woorden riep Hij uit: Wie oren heeft om te horen, hij hore.

⁹ Zijn leerlingen vroegen Hem naar de zin der gelijkenis.

¹⁰ Hij sprak: U is het gegeven, de geheimen te kennen van het koninkrijk Gods, maar tot de overigen wordt in parabels gesproken; opdat ze zouden zien en niet inzien, zouden horen en niet verstaan.

¹¹ Dit is de zin der gelijkenis: Het zaad is Gods woord.

¹² Het zaad langs de weg zijn zij, die het woord wel horen; maar dan komt de duivel en neemt het weg uit hun hart, opdat ze niet zouden geloven en worden gered.

¹³ Het zaad op de rots zijn zij, die het woord met vreugde aanvaarden, zodra ze het horen, maar die geen wortel hebben geschoten; een tijd lang geloven ze wel, maar in de tijd der beproeving vallen ze af.

¹⁴ Het zaad, dat tussen de doornen valt, zijn zij, die wel hebben geluisterd, maar die gaandeweg door de zorgen, de rijkdom en de genoegens van het leven zich laten verstikken en nooit tot rijpheid komen.

¹⁵ Maar het zaad, dat in de goede aarde valt, zijn zij, die met een goed en edel hart het woord vernemen, het aanvaarden, en het vrucht doen dragen door te volharden.

¹⁶ Niemand steekt een lamp aan, en verbergt ze onder een bak, of zet ze onder een bed; maar hij plaatst ze op de kandelaar, opdat wie binnenkomt, het licht kan zien.

¹⁷ Want niets is verborgen, of het zal worden geopenbaard; en niets is geheim, of het wordt bekend en het komt aan het licht.

¹⁸ Let er dus op, hoe gij luistert. Want wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie niet heeft, hem zal ook nog ontnomen worden, wat hij meent te bezitten.

¹⁹ Nu kwamen zijn moeder en broeders naar Hem toe, maar door de menigte konden ze Hem niet bereiken.

²⁰ Men boodschapte Hem: Uw moeder en broeders staan buiten en willen U zien.

²¹ Maar Hij gaf ten antwoord: Mijn moeder en broeders zijn zij, die het woord Gods horen, en er naar handelen.

²² Op zekere dag ging Hij met zijn leerlingen in een boot, en zeide tot hen: Laten we oversteken naar de andere kant van het meer. Ze staken van wal;

²³ en onder de vaart sliep Hij in. Maar een hevige storm brak los op het meer: ze kregen water binnen en liepen gevaar.

²⁴ Ze gingen naar Hem toe, wekten Hem en zeiden: Meester, Meester, we vergaan. Toen stond Hij op, en gebod aan de wind en de golven; ze bedaarden, en het werd stil.

²⁵ Maar tot hen zeide Hij: Waar is uw geloof? Met angstige verbazing zeiden ze tot elkander: Wie is Hij toch, dat Hij zelfs de winden gebiedt en het water, en dat ze Hem gehoorzamen?

²⁶ Ze legden aan in het land der Gerasenen, dat tegenover Galilea ligt.

²⁷ Zodra Hij aan wal was gestapt, kwam Hem uit de stad een man tegemoet, die door duivels was bezeten. Sinds lang droeg hij geen kleren meer, en verbleef niet in huis, maar in de grafspelonken.

²⁸ Toen hij Jesus zag, viel hij gillend voor Hem

neer, en schreeuwde het uit: Wat hebt Gij met ons te maken. Jesus, Zoon van den allerhoogsten God? Ik bid U, mij niet te gaan kwellen.

²⁹ Want Hij had den onreinen geest geboden, den man te verlaten. Reeds dikwijls toch had hij zich van hem meester gemaakt. Dan had men hem met ketens en voetboeien gebonden, om hem vast te houden; maar hij had de boeien stuk gebroken, en was door den duivel naar eenzame plaatsen gejaagd.

³⁰ Jesus vroeg hem: Hoe is uw naam? Hij zei: Legioen. Want vele duivels waren in hem gevaren.

³¹ Ze verzochten Hem dringend, hun niet te gelasten, naar de afgrond te gaan.

³² Nu liep daar op de berg een grote troep zwijnen te grazen. Ze verzochten Hem, hun toe te staan, in die zwijnen te varen. Hij stond het hun toe.

³³ Toen gingen de duivels uit van den mens, en wierpen zich op de zwijnen; en de troep plofte van de steilte in het meer, en verdronk.

³⁴ Toen de drijvers zagen, wat er gebeurde, vluchtten ze heen, en vertelden het in stad en land.

³⁵ Men kwam dus zien, wat er gebeurd was. Toen ze nu bij Jesus kwamen, en den man, uit wien de duivels waren uitgegaan, gekleed en goed bij verstand aan Jesus' voeten vonden zitten, werden ze bang.

³⁶ Nu verhaalden nog de ooggetuigen, hoe de bezetene was verlost.

³⁷ Toen verzocht Hem de hele bevolking van het gebied der Gerasenen, om van hen heen te gaan;

want een ontzettende vrees greep hen aan. Nu ging Hij weer in de boot, om terug te keren;

³⁸ en de man, uit wien de duivels waren uitgegaan, vroeg Hem verlof, om bij Hem te blijven. Maar Hij zond hem heen, en zeide:

³⁹ Ga naar huis, en verhaal al wat God u gedaan heeft. Hij ging heen, en vertelde heel de stad door, wat Jesus hem had gedaan.

⁴⁰ Bij Jesus' terugkeer kwam Hem de schare begroeten; ze stonden allen op Hem te wachten.

⁴¹ En zie, daar naderde een man, Jairus genaamd, die overste van de synagoge was. Hij viel voor Jesus' voeten neer, en verzocht Hem, mee naar zijn huis te komen,

⁴² omdat hij een enige dochter had, ongeveer twaalf jaren oud, die op sterven lag. Terwijl Hij er heenging, drong de menigte tegen Hem op.

⁴³ Nu was daar een vrouw, die twaalf jaar lang aan bloedvloeiing leed, en heel haar vermogen aan geneesheren had uitgegeven, maar door niemand genezen kon worden.

⁴⁴ Ze trad achter Hem aan, en raakte de zoom van zijn kleed aan; aanstonds hield haar bloedvloeiing op.

⁴⁵ Jesus sprak: Wie heeft Mij aangeraakt? Allen ontkenden het, en Petrus zeide: Meester, de menigte omringt U, en dringt op U aan.

⁴⁶ Maar Jesus sprak: Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb een kracht van Mij voelen uitgegaan.

⁴⁷ Toen de vrouw zag, dat ze ontdekt was, trad ze bevend vooruit, viel Hem te voet, en verhaalde voor heel het volk, waarom ze Hem had aanger-

aakt, en hoe ze aanstonds was genezen.

⁴⁸ Maar Hij zei haar: Dochter, uw geloof heeft u gered; ga in vrede.

⁴⁹ Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van den overste der synagoge, en zeide Hem: Uw dochter is gestorven; val den Meester niet langer lastig.

⁵⁰ Jesus hoorde het, en sprak tot hen: Vrees niet, maar geloof; en ze zal worden gered.

⁵¹ Bij het huis gekomen, liet Hij niemand met Zich binnegaan dan Petrus, Johannes en Jakobus met den vader en de moeder van het meisje.

⁵² Allen weenden er, en jammerden over haar. Maar Hij sprak: Weent niet; ze is niet dood, maar ze slaapt.

⁵³ Men lachte Hem uit, overtuigd, dat ze dood was.

⁵⁴ Hij vatte haar bij de hand, en riep: Meisje, sta op!

⁵⁵ En haar geest keerde weer, en ogenblikkelijk stond ze op; en Hij gelastte, dat men haar te eten zou geven.

⁵⁶ Haar ouders waren buiten zichzelf van verbazing; maar Hij verbood hun, het gebeurde aan iemand te vertellen.

9

¹ Nu riep Hij het twaalftal bijeen, gaf hun macht en gezag over alle duivels, en tot genezing der zieken,

² en zond ze uit om het koninkrijk Gods te gaan preken, en zieken te genezen.

³ Hij sprak tot hen: Neemt niets mee op weg; geen stok, geen reiszak, geen brood en geen geld; zelfs geen tweede onderkleed moogt gij hebben.

⁴ In welk huis gij ook uw intrek neemt, blijft daar, totdat gij weer afreist.

⁵ En waar men u niet ontvangt, verlaat die stad, en schudt zelfs het stof van uw voeten als een getuigenis tegen hen.

⁶ Toen gingen ze heen, en trokken de dorpen rond; ze preekten het evangelie overal, en genazen de zieken.

⁷ Herodes, de viervorst, vernam het gebeurde, en wist niet, wat hij er van denken moest. Want sommigen zeiden: Johannes is van de doden opgestaan;

⁸ anderen: Elias is verschenen; anderen weer: Een van de oude profeten is verrezen.

⁹ Herodes zeide: Ik heb toch Johannes onthoofd; maar wie is deze dan, over wien ik dit alles hoor? En hij zocht een gelegenheid, om Hem te zien.

¹⁰ Toen de apostelen waren teruggekeerd, verhaalden ze Hem alwat ze gedaan hadden. Hij nam ze mee, en vertrok met hen alleen naar een stad, Betsáida genaamd.

¹¹ Maar het volk merkte het, en ging Hem achterna. Hij ontving ze, sprak tot hen over het koninkrijk Gods, en Hij genas, wie genezing behoefde.

¹² Maar toen de avond begon te vallen, kwam het twaalftal naar Hem toe, en zeide: Zend de menigte heen; dan kunnen ze naar de omliggende dorpen en vlekken gaan, om onderkomen en voedsel te vinden; want we zijn hier in een ver-

laten streek.

¹³ Hij sprak tot hen: Geeft gij hun te eten. Ze zeiden: We hebben slechts vijf broden en twee vissen; of zouden we zelf misschien voor al dat volk eten moeten gaan kopen?

¹⁴ Want er waren ongeveer vijf duizend mannen. Maar Hij zei tot zijn leerlingen: Laat hen in groepen van vijftig gaan zitten.

¹⁵ Ze deden het, en deden ze allen neerzitten.

¹⁶ Nu nam Hij de vijf broden en de twee vissen, zag ten hemel op, sprak er de zegen over uit, brak ze en gaf ze aan de leerlingen, om ze de menigte aan te bieden.

¹⁷ Allen aten en werden verzadigd; en ze verzamelden het overschot: twaalf korven met brokken.

¹⁸ Toen Hij eens in de eenzaamheid aan het bidden was, en de leerlingen bij Hem waren, stelde Hij hun de vraag: Wien zegt het volk, dat Ik ben?

¹⁹ Ze antwoordden: Johannes de Doper; anderen: Elias; anderen weer: Een van de oude profeten is verzezen.

²⁰ Hij zeide hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus antwoordde: De Christus van God.

²¹ En Hij verbood hun ten strengste, dit aan iemand te zeggen.

²² Nu zeide Hij: De Mensenzoon zal veel moeten lijden, en verworpen worden door de oudsten en opperpriesters en schriftgeleerden. Hij zal worden gedood, en op de derde dag verrijzen.

²³ Nu sprak Hij tot allen: Zo iemand mijn volging wil zijn, dan moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen iedere dag, en Mij volgen.

²⁴ Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen; maar wie zijn leven verliest om Mijnen-twil, zal het redden.

²⁵ Wat baat het den mens, zo hij de hele wereld wint, maar zichzelf prijsgeeft of schade berokkent?

²⁶ Want wie zich schaamt over Mij en mijn woorden, over hem zal Zich ook de Mensenzoon schamen, als Hij in zijn heerlijkheid komt, en in die van zijn Vader en van de heilige engelen.

²⁷ Voorwaar, Ik zeg u: Daar zijn er onder de hier aanwezigen, die de dood niet zullen smaken, voordat ze het koninkrijk Gods hebben gezien.

²⁸ Ongeveer acht dagen later nam Jesus Petrus, Johannes en Jakobus met Zich mee, en ging de berg op, om te bidden.

²⁹ En terwijl Hij bad, veranderde het uiterlijk van zijn gelaat, en zijn kleed werd schitterend wit.

³⁰ Zie, twee mannen spraken met Hem; het waren Moses en Elias,

³¹ die in heerlijkheid waren verschenen, en zijn dood bespraken, die Hij te Jerusalem zou ondergaan.

³² Petrus en zijn gezellen waren intussen door slaap overmand; eerst bij hun ontwaken zagen ze zijn heerlijkheid en de beide mannen, die bij Hem stonden.

³³ Toen dezen van Hem weg wilden gaan, sprak Petrus tot Jesus: Meester, het is ons goed, hier te zijn; laat ons drie tenten opslaan, één voor U, één voor Moses en één voor Elias. Hij wist niet goed wat hij zeide.

³⁴ Terwijl hij zo sprak, kwam er een wolk, die

hen overschaduwde; en toen de leerlingen hen de wolk zagen ingaan, werden ze bang.

³⁵ En uit de wolk klonk een stem: Deze is mijn uitverkoren Zoon; luistert naar Hem.

³⁶ Terwijl de stem klonk, bevond Zich Jesus alleen. Ze bewaarden het stilzwijgen over wat ze hadden gezien, en vertelden het toen nog aan niemand.

³⁷ Toen ze de volgende dag van de berg afdaalden, kwam een talrijke menigte Hem tegevoet.

³⁸ En zie, een man uit de menigte riep hun toe, en zeide: Meester, ik bid U, zie neer op mijn zoon; want hij is mijn enig kind.

³⁹ Zie, een geest grijpt hem aan, en plotseling gilt hij het uit; hij doet hem stuiptrekken en schuimbekken, en als hij hem heeft uitgeput, verlaat hij hem nog bijna niet.

⁴⁰ Ik heb uw leerlingen verzocht, hem uit te drijven, maar ze konden het niet.

⁴¹ Jesus antwoordde: O ongelovig en boos geslacht, hoe lang nog zal Ik bij u zijn, en u dulden? Breng uw zoon hier.

⁴² Terwijl hij naderde, smeed de duivel hem weer tegen de grond, en deed hem stuipen krijgen. Jesus bestrafte den onreinen geest, genas den knaap, en gaf hem aan zijn vader terug.

⁴³ En allen waren vol van ontzetting voor de majesteit Gods. Maar terwijl iedereen in verwondering was over al wat Hij deed, sprak Hij tot zijn leerlingen:

⁴⁴ Houdt het goed in gedachte: De Mensenzoon zal worden overgeleverd in de handen der

mensen.

⁴⁵ Ze begrepen dit niet. Het bleef hun duister, en ze verstonden het niet; toch durfden ze Hem ook niet over dit woord ondervragen.

⁴⁶ Eens kwam de gedachte bij hen op, wie van hen de grootste zou zijn.

⁴⁷ Maar Jesus, die de gedachte van hun hart kende, nam een kind, plaatste het naast Zich,

⁴⁸ en zei hun: Wie dit kind opneemt in mijn Naam, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op, die Mij heeft gezonden. Want wie de kleinste is onder u allen, hij is groot.

⁴⁹ Johannes nam het woord, en sprak: Meester, we hebben iemand duivels uit zien drijven in uw Naam; we hebben het hem verboden, omdat hij zich niet bij ons aansluit.

⁵⁰ Jesus zei hem: Verbiedt het hem niet; want wie niet tegen u is, hij is vóór u.

⁵¹ Toen nu de tijd van zijn hemelvaart begon te naderen, besloot Hij naar Jerusalem te gaan.

⁵² Hij zond boden voor Zich uit; ze gingen op reis, en kwamen in een stad der Samaritanen, om Hem een verblijf te bereiden.

⁵³ Maar men ontving Hem niet, omdat Hij naar Jerusalem reisde.

⁵⁴ Toen zijn leerlingen Jakobus en Johannes dit merkten, zeiden ze: Heer, wilt Gij, dat we zeggen, dat er vuur uit de hemel komt, om ze te verdelgen?

⁵⁵ Maar Hij keerde Zich om, en berispte hen. Hij zeide: Gij weet niet, wat voor geest u bezielt.

⁵⁶ Want de Mensenzoon is niet gekomen, om de zielen der mensen in het verderf te storten, maar om ze te redden. Ze gingen dus naar een ander

dorp.

⁵⁷ Terwijl zij voortreisden, zei iemand tot Hem: Ik zal U volgen, waarheen Gij ook gaat.

⁵⁸ Jesus zeide hem: De vossen hebben holen, en de vogels in de lucht hebben nesten; maar de Mensenzoon heeft niets, om er zijn hoofd op te leggen.

⁵⁹ En tot een ander sprak Hij: Volg Mij. Deze zeide: Heer, sta me toe, eerst mijn vader te gaan begraven.

⁶⁰ Jesus sprak tot hem: Laat de doden hun doden begraven; ga heen, en verkondig het koninkrijk Gods.

⁶¹ Weer een ander zeide: Ik zal U volgen Heer; maar sta me toe, eerst van mijn huisgenoten afscheid te nemen.

⁶² Jesus sprak tot hem: Wie zijn hand aan de ploeg slaat en achterwaarts blik, is niet geschikt voor het koninkrijk Gods.

10

¹ Daarna stelde de Heer nog twee en zeventig anderen aan, en zond ze twee aan twee voor Zich uit naar elke stad of plaats, waar Hij zelf naar toe wilde gaan.

² En Hij sprak tot hen: De oogst is groot, maar werklieden zijn er weinig. Vraagt dus den Heer van de oogst, dat Hij werklieden zendt in zijn oogst. —

³ Gaat heen; zie, Ik zend u als lammeren midden onder de wolven.

⁴ Draagt geen beurs mee, geen reiszak, geen schoenen; en groet niemand onderweg. —

⁵ Wanneer gij een huis binnenkomt, zegt dan eerst: Vrede aan dit huis!

⁶ En als daar een kind van de vrede woont, zal uw vrede op hem rusten; zo niet, dan keert hij terug op u.

⁷ Blijft in dat huis; eet en drinkt wat men er heeft; want de arbeider heeft recht op zijn loon. Gaat niet van het ene huis naar het andere. —

⁸ En in welke stad gij ook komt, waar men u ontvangt, eet wat u wordt voorgezet;

⁹ geneest de zieken die er zijn, en zegt hun: Het koninkrijk Gods is nabij.

¹⁰ Maar als gij in een stad komt, waar men u niet ontvangt, gaat uit op haar pleinen, en zegt:

¹¹ Zelfs het stof uwer stad, dat aan onze voeten kleeft, schudden we tegen u af; toch moet gij weten: het koninkrijk Gods is nabij.

¹² Ik zeg u: Voor Sódoma zal het dragelijker zijn op die dag dan voor die stad. —

¹³ Wee u, Korazin, wee u, Betsáida; want zo in Tyrus en Sidon de wonderen waren gebeurd, die in u zijn geschied, dan zouden ze reeds lang in zak en as zijn gezeten, en boete hebben gedaan.

¹⁴ Voor Tyrus en Sidon zal het dragelijker zijn in het oordeel dan voor u.

¹⁵ En gij Kafárnaum, zult ge tot de hemel toe worden verheven? Tot in de hel zult ge neerzinken. —

¹⁶ Wie u hoort, hoort Mij, en wie u versmaadt, versmaadt Mij; maar wie Mij versmaadt, versmaadt Hem die Mij heeft gezonden.

¹⁷ Toen de twee en zeventig waren teruggekeerd, zeiden ze verheugd: Heer, zelfs de duivels zijn ons onderworpen in uw Naam.

18 Hij sprak tot hen: Ik zag satan als een bliksemstraal uit de hemel vallen.

19 Zie, Ik heb u de macht gegeven, om op slangen en schorpioenen te trappen, en macht over heel de kracht van den vijand: niets zal u deren.

20 Maar verheugt u niet, omdat de duivels u onderworpen zijn; verheugt u, omdat uw namen opgeschreven staan in de hemel.

21 Toen jubelde Hij het uit in den Heiligen Geest, en sprak: Ik dank U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen, en aan kleinen geopenbaard. Ja, Vader, zó is uw welbehagen geweest.

22 Alles is Mij door mijn Vader in handen gegeven; en niemand weet, wie de Zoon is, dan de Vader alleen; of wie de Vader is, dan de Zoon alleen, en hij, wien de Zoon het openbaren wil.

23 Nu wendde Hij Zich tot zijn leerlingen alleen, en sprak: Zalig de ogen, die zien wat gij ziet.

24 Ik zeg u: Vele profeten en koningen wensten te zien wat gij ziet, en ze zagen het niet; te horen wat gij hoort, en ze hoorden het niet.

25 En zie, een wetgeleerde stond op, om Hem op de proef te stellen, en sprak: Meester, wat moet ik doen, om het eeuwige leven te verkrijgen?

26 Hij zei hem: Wat staat er in de Wet geschreven; wat leest ge daar?

27 Hij antwoordde: Gij zult den Heer uw God beminnen met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht, en met heel uw verstand: en uw naaste als uzelf.

28 Hij zei hem: Ge hebt goed geantwoord; doe dit en ge zult leven.

²⁹ Maar daar hij de schijn wilde redden, sprak hij tot Jesus: En wie is mijn naaste?

³⁰ Jesus hernam, en sprak: Eens reisde een man van Jerusalem naar Jericho, en viel in handen van rovers; ze schudden hem uit, verwondden hem vreselijk, en lieten hem half dood achter.

³¹ Toevallig kwam een priester die weg langs; hij zag hem, en ging voorbij.

³² Ook een leviet kwam er langs; hij zag hem, en ging voorbij.

³³ Maar ook een Samaritaan, die op reis was, kwam voorbij; hij zag hem, en kreeg medelijden.

³⁴ Hij ging er naar toe, verbond zijn wonden, en goot er olie en wijn op; daarna hief hij hem op zijn eigen lastdier, bracht hem naar een herberg, en zorgde voor hem.

³⁵ De volgende dag nam hij twee tienlingen, gaf ze den waard, en zeide: Blijf voor hem zorgen; en wat ge er meer aan besteedt, zal ik u bij mijn terugkomst vergoeden.

³⁶ Wat dunkt u; wie van de drie is de naaste geweest van hem, die in de handen der rovers viel?

³⁷ Hij sprak: Hij, die hem barmhartigheid beeweet. En Jesus zeide hem: Ga, en doe gij evenzo.

³⁸ Op hun reis kwam Hij ook in zeker dorp, waar een vrouw, Marta geheten, Hem in haar huis ontving.

³⁹ Ze had een zuster, Maria genaamd, die mede aan Jesus' voeten zat, en luisterde naar zijn woord.

⁴⁰ Maar Marta was druk in de weer met bedieningen. Ze kwam er een ogenblik bij staan, en sprak:

Heer, is het U onverschillig, dat mijn zuster mij alleen laat bedienen? Zeg haar dus, dat ze me helpt.

⁴¹ Maar de Heer gaf haar ten antwoord: Marta, Marta, over veel zijt ge bezorgd en bekommerd.

⁴² Slechts één ding is noodzakelijk. Maria heeft het beste deel gekozen, dat haar niet zal ontnomen worden.

11

¹ Eens was Hij ergens aan het bidden. Toen Hij ophield, sprak een zijner leerlingen tot Hem: Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes het zijn leerlingen heeft geleerd.

² Hij sprak tot hen: Zegt, wanneer gij bidt: Vader, uw naam worde geheiligd; uw rijk kome.

³ Geef ons elke dag ons dagelijks brood.

⁴ En vergeef ons onze zonden; want ook wij vergeven aan allen hun schuld. En leid ons niet in bekoring.

⁵ Ook zeide Hij hun: Veronderstelt, iemand van u heeft een vriend, en hij gaat te middernacht naar hem toe, en zegt: Vriend, leen me drie broden;

⁶ want een van mijn vrienden is op reis bij me aangekomen, en ik heb niets om hem voor te zetten.

⁷ Zou dan de andere soms van binnen uit antwoorden, en zeggen: Val me niet lastig; de deur is al gesloten, en mijn kinderen zijn met mij te bed; ik kan niet opstaan, om het u te geven.

⁸ Ik zeg u: Al zou hij niet opstaan en het hem geven, omdat hij zijn vriend is, dan zal hij toch om

zijn lastig aanhouden opstaan, en hem geven al wat hij nodig heeft.

⁹ Zo zeg Ik ook u: Vraagt en men zal u geven; zoekt en gij zult vinden; klopt en men zal u opendoen.

¹⁰ Want wie vraagt, ontvangt; wie zoekt, vindt: wie klopt, hem doet men open.

¹¹ Welke vader is er onder u, die aan zijn zoon een steen zal geven, als hij om brood vraagt; of als hij om vis vraagt, hem in plaats van een vis, een slang zal geven;

¹² of als hij vraagt om een ei, hem een schorpioen geven zal?

¹³ Als gij dan, aan uw kinderen goede gaven weet te schenken, hoewel gij boos zijt, hoeveel te meer zal dan de hemelse Vader den Heiligen Geest geven aan wie tot Hem bidden!

¹⁴ Eens dreef Hij een duivel uit, die stom was; en toen de duivel was uitgegaan, sprak de stomme. En het volk stond verbaasd.

¹⁵ Maar sommigen hunner zeiden: Door Beëlzebub, den vorst der duivels, drijft Hij de duivels uit.

¹⁶ Anderen vroegen Hem een teken uit de hemel, om Hem op de proef te stellen.

¹⁷ Maar Hij kende hun gedachten, en sprak tot hen: Ieder rijk, dat inwendig verdeeld is, zal worden verwoest; het ene huis zal er op het andere vallen.

¹⁸ Wanneer dus de satan tegen zichzelf is verdeeld, hoe zal zijn rijk dan stand kunnen houden? Toch zegt gij, dat Ik door Beëlzebub de duivels uitdrijf.

19 Maar als Ik door Beélzebub de duivels uitdrijf, door wien drijven dan uw zonen ze uit? Daarom zullen zijzelf uw rechters zijn.

20 Maar als Ik door de vinger Gods de duivels uitdrijf, dan is ook het koninkrijk Gods onder u gekomen.

21 Wanneer de sterke in volle wapenrusting zijn erf bewaakt, dan is zijn have in veiligheid.

22 Maar wanneer een, die sterker is dan hij, hem overvalt en overwint, dan ontnemt hij hem zijn wapenrusting, waarop hij vertrouwde, en verdeelt zijn buit.

23 Wie niet met Mij is, is tegen Mij; en wie niet met Mij verzamelt, verstroot.

24 Wanneer de onreine geest van iemand is uitgegaan, zwerft hij rond in dorre oorden; hij zoekt naar rust, en vindt ze niet. Dan zegt hij: Ik zal terugkeren in mijn huis, waar ik ben uitgegaan.

25 En bij zijn komst vindt hij het geveegd en versierd.

26 Dan gaat hij heen, en neemt zeven andere geesten met zich mee, die bozer zijn dan hijzelf; ze komen binnen, en gaan er wonen. En het einde van dien man wordt erger nog dan het begin.

27 Terwijl Hij zo sprak, verhief een vrouw uit het volk haar stem, en zei Hem: Zalig de schoot, die U heeft gedragen, en de borsten die U hebben gezoogd.

28 Maar Hij zeide: Zalig eerder, die luisteren naar Gods woord, en het beleven.

29 En toen de menigte samenstroomde, begon Hij aldus: Dit geslacht is een boos geslacht; het vraagt een teken, en geen teken zal hun worden

gegeven, dan het teken van Jonas.

³⁰ Want zoals Jonas een teken was voor de Ninivieten, zo zal het ook de Mensenzoon zijn voor dit geslacht.

³¹ De koningin van het Zuiden zal in het oordeel opstaan te zamen met de mannen van dit geslacht, en ze veroordelen; want ze kwam van het uiteinde der aarde om Sálomons wijsheid te horen; en zie, meer dan Sálomon is hier.

³² De mannen van Ninive zullen in het oordeel opstaan te zamen met dit geslacht, en het veroordelen; want ze bekeerden zich op de prediking van Jonas; en zie, meer dan Jonas is hier.

³³ Niemand steekt een lamp aan, om ze in de kelder of onder de korenmaat te zetten, maar op de kandelaar; opdat wie binnenkomt, het licht kan zien.

³⁴ Uw oog is de lamp van het lichaam. Als uw oog goed is, dan is heel uw lichaam verlicht; maar deugt het niet, dan is ook uw lichaam in het duister.

³⁵ Zorgt er dus voor, dat het licht in u geen duisternis wordt.

³⁶ Wanneer dus heel uw lichaam verlicht is, zonder een enkel duister deel, hoe zal het geheel dan verlicht zijn, als de lamp u nog met haar stralen verlicht.

³⁷ Terwijl Hij nog sprak, nodigde een farizeër Hem bij zich aan tafel; Hij trad binnen, en nam plaats

³⁸ Maar de farizeër verwonderde zich, toen hij zag, dat Hij Zich niet eerst voor de maaltijd gewassen had.

³⁹ De Heer sprak tot hem: Gij, farizeër, gij reinigt

dus de buitenkant van beker en schotel. maar uw eigen binnenste is vol roof en bederf.

⁴⁰ Dwazen! Heeft Hij, die het uitwendige maakte, ook het inwendige niet gemaakt?

⁴¹ Geeft liever de inhoud als aalmoes; en zie, dan is alles u rein.

⁴² Maar wee u, farizeën! Want gij betaalt tienden van muntkruid, wijnruitplant en allerlei groenten, maar gij verwaarloost het recht en de liefde tot God. Dit moet men doen, en het andere niet laten.

⁴³ Wee u, farizeën! Want gij zijt belust op de ereplaatsen in de synagogen en de begroetingen op de marktpleinen.

⁴⁴ Wee u! Want gij zijt gelijk aan onzichtbare graven; de mensen lopen er over heen zonder het te weten.

⁴⁵ Een van de wetgeleerden nam het woord, en zeide tot Hem: Meester, door zo te spreken, beledigt ge ook ons.

⁴⁶ Hij sprak: Ook u, wetgeleerden, wee! Want gij legt den mensen zware lasten op, maar zelf raakt gij de lasten met geen vinger aan.

⁴⁷ Wee u! Want gij bouwt de grafsteden der profeten, maar uw vaders hebben ze gedood.

⁴⁸ Zo getuigt gij, deel te hebben aan de daden van uw vaders; want zij doodden hen, gij bouwt.

⁴⁹ Daarom heeft ook Gods wijsheid gezegd: Ik zal tot hen profeten en apostelen zenden, en sommigen van hen zullen ze doden en vervolgen;

⁵⁰ opdat van dit geslacht het bloed van alle profeten zou worden opgeëist, dat sinds de grondvesting der wereld vergoten is:

⁵¹ van het bloed van Abel af, tot het bloed van Zakarias toe, die gedood is tussen het altaar en de tempel. Ja, Ik zeg u, het zal van dit geslacht worden opgeëist.

⁵² Wee u, wetgeleerden! Want gij hebt de sleutel tot de kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan, en hen, die er in willen gaan, hebt gij tegengehouden.

⁵³ Toen Hij hun dit gezegd had, begonnen de schriftgeleerden en farizeën Hem heftig aan te vallen, en Hem allerlei strikvragen te stellen;

⁵⁴ ze loerden er op, uit zijn mond iets op te vangen, om Hem te beschuldigen.

12

¹ Toen er intussen een menigte van vele duizenden was saamgestroomd, zodat men elkander haast onder de voet liep, begon Hij tot zijn leerlingen te zeggen: Vooreerst, wacht u voor het zuurdeeg der farizeën, dat is, voor huichelarij.

² Want niets is bedekt, dat niet ontdekt, niets verborgen, dat niet bekend zal worden.

³ Alles dus wat gij spreekt in de duisternis, zal in het licht worden gehoord; en wat gij in kelders in het oor hebt gefluisterd, zal van de daken worden verkondigd.

⁴ Ik zeg u, mijn vrienden: Weest niet bevreesd voor hen, die wel het lichaam doden, maar daarna niets meer kunnen doen.

⁵ Ik zal u tonen, wien gij moet vrezen: Vreest Hem, die, als Hij gedood heeft, de macht nog bezit, om in de hel te werpen. Ja, Ik zeg u: Vreest Hem!

⁶ Worden niet vijf mussen voor twee penningen verkocht? En geen enkele daarvan wordt vergeten door God.

⁷ Welnu, zelfs al de haren van uw hoofd zijn geteld. Vreest dus niet; gij zijt meer waard dan een zwerm mussen.

⁸ Ik zeg u: Wie Mij belijdt voor de mensen, hem zal ook de Mensenzoon voor Gods engelen belijden.

⁹ Maar wie Mij verloochent voor de mensen, zal voor Gods engelen worden verloochend.

¹⁰ Wie iets tegen den Mensenzoon zegt, het zal hem worden vergeven: maar wie lastert tegen den Heiligen Geest, het zal hem niet worden vergeven.

¹¹ En wanneer men u in de synagogen en voor vorsten en machthebbers brengt, weest dan niet bezorgd, hoe of wat gij zult antwoorden of zeggen;

¹² want de Heilige Geest zal u leren in dat uur, wat gij moet zeggen.

¹³ Eens zei iemand uit de menigte tot Hem: Meester, zeg aan mijn broer, dat hij met mij de erfenis deelt.

¹⁴ Maar Hij zeide hem: Man, wie heeft Mij tot rechter of verdeler over u aangesteld?

¹⁵ Toen sprak Hij tot hen: Past op, en wacht u voor allerlei hebzucht; want ook al heeft iemand overvloed, zijn leven is door zijn bezit niet verzekerd.

¹⁶ En Hij zei hun deze gelijkenis: De akker van een rijk man had overvloedige oogst gedragen.

¹⁷ Toen overlegde hij bij zichzelf, en sprak: Wat zal ik doen? Want ik kan mijn vruchten niet

bergen.

¹⁸ En hij zeide: Dit zal ik doen. Ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen, en daar al mijn graan en goed verzamelen.

¹⁹ Dan zal ik tot mijn ziel zeggen: Ziel, ge hebt veel goederen liggen, voor vele jaren; neem uw gemak, eet, drink, maak goede sier.

²⁰ Maar God sprak tot hem: Dwaas, deze nacht eist men uw ziel van u op; en wat ge verworven hebt, naar wien zal het heengaan?

²¹ Zó gaat het hem, die schatten voor zichzelf belegt, maar die niet rijk is voor God.

²² En Hij sprak tot zijn leerlingen: Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd voor uw leven, wat gij zult eten, noch voor het lichaam, waarmee gij u zult kleden.

²³ Want het leven is meer dan het voedsel, en het lichaam is meer dan de kleding.

²⁴ Ziet de raven; ze zaaien noch oogsten, hebben geen kelder of schuur; en toch, God onderhoudt ze. Hoeveel meer zijt gij waard dan de vogels.

²⁵ En wie van u kan door zijn tobben een el toevoegen aan zijn levensweg?

²⁶ Als gij dus het minste zelfs niet kunt, wat tobt gij dan over de rest?

²⁷ Denkt aan de lelies, hoe ze groeien: ze werken niet en spinnen niet. En toch zeg Ik u, dat zelfs Sálomon in al zijn heerlijkheid niet gekleed was als een van deze.

²⁸ Als God nu het kruid op het veld, dat vandaag nog bestaat, en morgen in de oven wordt geworpen, zó aankleedt, hoeveel te meer dan u, kleingelovigen!

29 Vraagt ook gij dus niet, wat gij zult eten of drinken, en maakt u niet angstig.

30 Hiernaar vragen de heidenvolken wel; maar uw Vader weet, dat gij dit allemaal nodig hebt.

31 Zoekt slechts zijn rijk, en dit alles zal u worden geschonken als toegift.

32 Wees niet bezorgd, kleine kudde; want het heeft uw Vader behaagd, u het koninkrijk te geven.

33 Verkoopt uw bezittingen, en geeft er aalmoezen van. Maakt u beurzen die niet slijten, een onuitputtelijke schat in de hemel, waar geen dief kan bij komen, en waar geen mot hem wegvreet.

34 Want waar uw schat is, daar is ook uw hart.

35 Houdt uw lenden omgord, en brandend uw lampen.

36 Weest als mensen, die wachten op hun heer, wanneer hij van de bruiloft komt, om als hij komt en klopt, terstond hem open te doen.

37 Gelukkig de knechten, die de heer bij zijn komst wakker zal vinden. Voorwaar, Ik zeg u: Hij zal zich omgorden, hen aan tafel doen aanzitten, en hen de rij langs bedienen.

38 En wanneer hij hen zó aantreft, zelfs als hij in de tweede nachtwaak of in de derde komt, gelukkig zijn ze!

39 Gij weet het: als de huisvader wist, op welk uur de dief zou komen, dan zou hij wakker blijven, en niet laten inbreken in zijn huis.

40 Weest ook gij bereid; want de Mensenzoon komt op een onverwacht uur.

41 Petrus zei Hem: Heer, zegt Gij deze gelijkenis voor ons, of voor allen?

⁴² De Heer sprak: Wie is toch de trouwe en voorzichtige hofmeester, dien de heer over zijn ondergeschikten zal stellen, om hun op tijd de maat koren te geven?

⁴³ Gelukkig de dienaar, dien de heer bij zijn komst daarmee bezig vindt.

⁴⁴ Voorwaar, Ik zeg u: Hij zal hem stellen over al zijn bezit.

⁴⁵ Maar als die dienaar bij zichzelf gaat denken: “Mijn heer komt nog lang niet”; als hij de knechten en dienstmeisjes begint te slaan, en gaat eten en drinken, en zich aan dronkenschap overgeeft.

⁴⁶ dan zal de heer van dien dienaar komen op een dag, waarop hij het niet verwacht, en op een uur, dat hij niet kent. En hij zal hem streng bestraffen, en hem het lot der trouwelozen doen delen.

⁴⁷ De dienaar toch, die de wil van zijn meester kent, maar die zich niet volgens zijn wil heeft voorbereid of gehandeld, hij zal veel slaag krijgen;

⁴⁸ zo hij hem echter niet kent, en dingen doet, die slaag verdienen, zal hij slechts weinig slaag krijgen. Wien veel is gegeven, hem zal veel worden gevraagd; en wien veel is toevertrouwd. van hem zal des te meer worden geëist.

⁴⁹ Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te brengen; en hoe wens Ik, dat het reeds brandt.

⁵⁰ En Ik moet een doop ondergaan; en hoe smacht Ik er naar, dat hij voltrokken wordt.

⁵¹ Denkt gij, dat Ik vrede ben komen brengen op aarde? Neen, zeg Ik u; wel verdeeldheid.

⁵² Want van nu af zullen er vijf in één huis verdeeld zijn; drie tegen twee, en twee tegen drie.

⁵³ De vader zal verdeeld zijn tegen den zoon, en de zoon tegen den vader; moeder tegen dochter, en dochter tegen moeder; schoonmoeder tegen haar schoondochter, en schoondochter tegen haar schoonmoeder.

⁵⁴ Nog sprak Hij tot het volk: Wanneer gij een wolk uit het westen ziet opkomen, zegt gij terstond: Er komt regen; en zo is het.

⁵⁵ En wanneer de zuidenwind waait, zegt gij: Het zal heet worden; en het gebeurt.

⁵⁶ Huichelaars, het uitzicht van aarde en hemel weet gij te beoordelen, maar hoe komt het dan, dat gij deze tijd niet weet te beoordelen?

⁵⁷ En waarom oordeelt gij zelf niet wat recht is?

⁵⁸ Wanneer ge met uw tegenstander naar de overheid gaat, doe dan onderweg uw best, om van hem af te komen: anders sleept hij u misschien voor den rechter, en levert de rechter u aan den gerechtsdienaar over, en werpt de gerechtsdienaar u in de gevangenis.

⁵⁹ Ik zeg u: Ge zult daar niet uit komen, vóórdat ge de laatste penning hebt afbetaald.

13

¹ Bij deze gelegenheid waren er enigen tegenwoordig, die Hem van de Galileërs verhaalden, wier bloed Pilatus met dat hunner offerdieren vermengd had.

² Hij antwoordde hun: Meent gij, dat deze Galileërs groter zondaars waren dan alle andere Galileërs, omdat hun dit overkomen is?

³ Neen, zeg Ik u: maar als gij u niet bekeert, zult gij allemaal even goed omkomen.

⁴ Of meent gij, dat die achttien, die door het invallen van de toren van Siloë gedood zijn, schuldiger waren dan al de andere bewoners van Jerusalem?

⁵ Neen, zeg Ik u; maar als gij u niet bekeert, zult gij allemaal even goed omkomen.

⁶ En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand had een vijgeboom, die in zijn wijngaard geplant was; hij kwam er vruchten aan zoeken, maar vond er geen.

⁷ Toen zei hij tot den wijngaardenier: Zie, al drie jaar kom ik aan die vijgeboom vruchten zoeken, en vind er geen. Houw hem om; waarom put hij de grond nog uit?

⁸ Maar hij antwoordde hem: Heer, laat hem dit jaar nog staan, totdat ik eerst de grond om hem heen heb omgespit, en bemest.

⁹ Misschien draagt hij het volgend jaar vrucht. Zo niet, houw hem dan om.

¹⁰ Eens was Hij op de sabbat in een der synagogen onderricht aan 't geven.

¹¹ En zie, daar was een vrouw, die sinds achttien jaar van een ziektegeest was bezeten; ze ging krom, en kon onmogelijk recht overeind staan.

¹² Toen Jesus haar zag, riep Hij haar, en zeide: Vrouw, ge zijt van uw ziekte verlost.

¹³ Hij legde haar de handen op, en ogenblikkelijk stond ze recht overeind, en loofde God.

¹⁴ Maar de overste der synagoge was verontwaardigd, omdat Jesus op de sabbat genas; hij nam het woord, en zei tot het volk: Er zijn zes dagen, waarop men moet werken; komt dus op die dagen, om u te laten genezen, en niet op de

sabbat.

¹⁵ Maar de Heer gaf hem ten antwoord: Huichelaars, maakt niet ieder van u op de sabbat zijn rund of zijn ezel los van de kribbe, om ze weg te leiden en te drenken?

¹⁶ En moest dan deze dochter van Abraham, die de satan: ziet eens: achttien jaren lang heeft gebonden, niet op de sabbat van die band worden verlost?

¹⁷ Toen Hij dit zei, werden al zijn tegenstanders beschaamd, maar heel de menigte verheugde zich over al de heerlijke dingen, die Hij verrichtte.

¹⁸ Hij sprak dan: Waaraan is het koninkrijk Gods gelijk, en waarmee zal Ik het vergelijken?

¹⁹ Het is gelijk aan een mosterdzaadje, dat iemand in zijn tuin ging zaaien: het groeide op en werd een boom, en de vogels in de lucht nestelden in zijn takken.

²⁰ Ook zeide Hij: Waarmee zal Ik het koninkrijk Gods vergelijken?

²¹ Het is gelijk aan het zuurdeeg, dat een vrouw nam, en onder drie maten meel mengde. totdat dit geheel was gegist.

²² Op zijn reis naar Jerusalem trok Hij steden en dorpen rond, om er te leren.

²³ Eens zei Hem iemand: Heer, zijn de zaligen weinig in aantal? Maar Hij sprak tot hen:

²⁴ Doet uw best, om binnen te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen trachten binnen te komen, en het niet kunnen.

²⁵ Wanneer de heer des huizes is opgestaan, en de deur heeft gesloten, dan zult gij buiten staan, aan de deur gaan kloppen, en zeggen: Heer, doe

ons open. Maar hij zal u antwoorden: Ik weet niet, waar gij vandaan zijt.

²⁶ Dan zult gij gaan zeggen: We hebben bij u gegeten en gedronken, en in onze straten hebt Gij onderricht gegeven.

²⁷ Maar Hij zal u zeggen: Ik weet niet, waar gij vandaan zijt. Weg van Mij, gij allen, die ongerechtigheid doet!

²⁸ Dan zal er geweest zijn en geknars der tanden, wanneer gij Abraham, Isaäk en Jakob en al de profeten zult zien in het koninkrijk Gods, maar uzelf uitgeworpen naar buiten.

²⁹ Dan zullen er komen van oost en west, en noord en zuid, en ze zullen aanzitten in het koninkrijk Gods.

³⁰ Zie, er zijn laatsten die eersten, en eersten die laatsten zullen zijn.

³¹ Terzelfder tijd kwamen enige farizeën naar Hem toe, en zeiden Hem: Ga hier vandaan; want Herodes wil U doden.

³² Hij zei hun: Gaat dien vos zeggen: Zie, vandaag en morgen drijf Ik duivels uit, en verricht Ik genezingen: overmorgen bereik Ik het einde.

³³ Toch moet Ik vandaag, morgen en overmorgen verder reizen; want het gaat niet aan, dat een profet buiten Jerusalem zou sterven.

³⁴ Jerusalem, Jerusalem, dat de profeten doodt, en dat stenigt, die tot u zijn gezonden: hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels; maar gij hebt niet gewild.

³⁵ Zie, uw huis zal verwoest blijven liggen. En Ik zeg u: Gij zult Mij niet meer zien, voordat de tijd

komt, dat gij roept: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren.

14

¹ Eens kwam Hij op een sabbat in het huis van een der voornaamsten van de farizeën, om de maaltijd te gebruiken; en men bespiedde Hem.

² En zie, daar stond een man voor Hem, die aan waterzucht leed.

³ Jesus nam het woord, en sprak tot de wetgeleerden en farizeën: Mag men op sabbat genezen, of niet?

⁴ Ze zwegen. Toen raakte Hij hem aan, genas hem, en zond hem heen.

⁵ Nu sprak Hij tot hen: Wie van u zal zijn zoon of zijn os, die in de put is gevallen, niet aanstonds, ook op de sabbat, er uit trekken?

⁶ Ze wisten hier niets tegen in te brengen.

⁷ En daar Hij bemerkte, dat de gasten zich de beste plaatsen hadden uitgezocht, sprak Hij hun in een gelijkenis toe:

⁸ Wanneer ge door iemand op een bruiloft zijt uitgenodigd, ga dan niet op de beste plaats zitten. Want misschien is er een door hem uitgenodigd, die voornamer is dan gij.

⁹ Dan zou hij, die u en hem heeft genodigd, u komen zeggen: Maak plaats voor hem. En ge zoudt vol schaamte de minste plaats moeten innemen.

¹⁰ Maar wanneer ge genodigd zijt, ga dan op de minste plaats zitten: opdat uw gastheer u zegt, als hij komt: Vriend, ga hoger op. Dat zal een eer voor u zijn in het oog van al de disgenoten.

¹¹ Want wie zich verheft, zal vernederd, en wie zich vernedert, zal verheven worden.

¹² En tot zijn gastheer zeide Hij: Wanneer ge een middag- of avondmaal houdt, nodig dan niet uw vrienden of broers, uw bloedverwanten of rijke bureu; want misschien nodigen ze u terug, en ge krijgt het vergolden.

¹³ Maar als ge een maaltijd houdt, nodig dan armen, gebrekkigen, kreupelen, blinden.

¹⁴ Dan zult ge gelukkig zijn, omdat ze het u niet kunnen vergelden; want dan zal men het u bij de opstanding der rechtvaardigen vergelden.

¹⁵ Een der disgenoten, die dit hoorde, sprak tot Hem: Zalig hij, die maaltijd zal houden in het koninkrijk Gods.

¹⁶ Maar Hij zei hem: Zeker iemand gaf een groot feestmaal, en nodigde velen uit.

¹⁷ Tegen het uur van de maaltijd zond hij zijn dienaar, om aan de gasten te zeggen: Komt, want alles staat klaar.

¹⁸ Maar eenparig begonnen allen zich te verontschuldigen. De eerste zei hem: Ik heb een stuk land gekocht, en moet het noodzakelijk gaan zien: ik bid u, verontschuldig me.

¹⁹ Een ander zei: Ik heb vijf paar ossen gekocht, en ga ze keuren; ik bid u, verontschuldig me.

²⁰ Weer een ander zei: Ik heb een vrouw gehuwd, en kan dus niet komen.

²¹ De dienaar kwam thuis, en boodschapte het aan zijn heer. Toen werd de heer des huizes vergramd, en hij sprak tot zijn dienaar: Spoed u naar de pleinen en straten der stad, en breng de armen en gebrekkigen, de blinden en kreupelen

hier binnen.

²² De dienaar zei: Heer, er is gedaan wat ge bevolen hebt; en nog is er plaats.

²³ Nu sprak de heer tot zijn dienaar: Ga uit naar wegen en heggen, en dwing ze, om binnen te komen; want mijn huis moet vol zijn.

²⁴ Ik zeg u: Niet één van die mannen, die waren genodigd, zal van mijn feestmaal genieten.

²⁵ Toen eens een talrijke menigte Hem volgde, keerde Hij Zich om, en sprak tot hen:

²⁶ Zo iemand tot Mij komt, en zijn vader niet haat, zijn moeder, zijn vrouw en kinderen, zijn broers en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, hij kan mijn leerling niet zijn.

²⁷ En wie zijn kruis niet opneemt, en Mij niet volgt, kan mijn leerling niet zijn.

²⁸ Want wie van u, die een toren wil bouwen, gaat niet eerst de kosten zitten berekenen, of hij wel de middelen bezit, om het werk te voltooien.

²⁹ Anders zou hij misschien wel de grondslag leggen, maar niet af kunnen bouwen. Dan zouden allen, die het zagen, hem uit gaan lachen,

³⁰ en zeggen: Die man is begonnen te bouwen, en is blijven steken.

³¹ Of welke koning, die een anderen koning de oorlog gaat aandoen, zit niet eerst te overleggen, of hij met tienduizend man het hoofd kan bieden aan hem, die met twintigduizend man op hem afkomt?

³² Zo niet, dan zendt hij een gezantschap, terwijl de ander nog ver af is, en vraagt om de vrede.

³³ Zo ook kan dus niemand van u mijn leerling zijn, die geen afstand doet van al wat hij bezit.

³⁴ Het zout is dus goed; maar als het zout zelf smakeloos is geworden, waar zal men het dan mee zouten?

³⁵ Dan deugt het noch voor het land noch voor de mesthoop; men gooit het weg. Wie oren heeft om te horen, hij hore.

15

¹ Intussen kwamen alle tollenaars en zondaars naar Hem toe, om Hem te horen.

² Maar de farizeën en schriftgeleerden mopperden, en zeiden: Hij ontvangt zondaars, en eet met hen.

³ Toen sprak Hij tot hen deze gelijkenis:

⁴ Wie van u, die honderd schapen heeft, en er een van verliest, laat niet de negen en negentig andere achter in de woestijn, en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het terugvindt?

⁵ En als hij het gevonden heeft, legt hij het verheugd op zijn schouders;

⁶ en thuis gekomen, roept hij vrienden en burenen bijeen, en zegt hun: Verheugt u met mij; want ik heb mijn verloren schaap teruggevonden.

⁷ Ik zeg u: Zó zal er meer vreugde zijn in de hemel over één zondaar die zich bekeert, dan over negen en negentig rechtvaardigen, die geen bekering behoeven.

⁸ Of welke vrouw, die tien drachmen bezit, en één drachme verliest, steekt niet een lamp aan, veegt niet het huis, en zoekt niet zorgvuldig, totdat zij ze vindt?

⁹ En als zij ze gevonden heeft, roept ze vriendinnen en burenen bijeen, en zegt: Verheugt u met mij, want ik heb mijn verloren drachme gevonden.

¹⁰ Zó, zeg Ik u, is er vreugde bij de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert.

¹¹ Nog sprak Hij: Een man had twee zonen.

¹² De jongste van beiden zei tot den vader: Vader, geef mij het deel der goederen, dat me toekomt. En hij verdeelde zijn vermogen onder hen.

¹³ Een paar dagen later pakte de jongste zoon alles bijeen, en vertrok naar een ver land. Daar verkwistte hij zijn vermogen door een losbandig leven.

¹⁴ Maar toen hij er alles had doorgejaagd, kwam er een grote hongersnood in dat land, en begon hij gebrek te lijden.

¹⁵ En hij ging zich verhuren aan een der burgers van dat land; en deze stuurde hem naar zijn velden, om zwijnen te hoeden.

¹⁶ Nu had hij zo graag zijn buik willen vullen met de schillen, die de zwijnen aten; maar niemand, die ze hem gaf.

¹⁷ Toen kwam hij tot inkeer, en sprak: Hoeveel knechten van mijn vader hebben brood in overvloed, en ik sterf hier van honger.

¹⁸ Ik wil opstaan en naar mijn vader gaan, en hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u;

¹⁹ ik verdien niet meer, uw zoon te heten; behandel me als een van uw knechten.

²⁰ En hij stond op, en ging naar zijn vader. Nog was hij ver weg, toen zijn vader hem zag, en ten diepste ontroerd werd; hij vloog naar hem toe, viel om zijn hals, en overlaadde hem met kussen.

²¹ De zoon sprak tot hem: Vader, ik heb

gezondigd tegen de hemel en tegen u; ik verdien niet meer, uw zoon te heten.

²² Maar de vader zei tot zijn knechten: Gauw, haalt het beste kleed, en trekt het hem aan; doet hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan zijn voeten;

²³ vooruit, slacht het gemeste kalf, en laat ons eten en vrolijk zijn.

²⁴ Want mijn zoon hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden. En ze begonnen feest te vieren.

²⁵ Zijn oudste zoon was op het land. Maar toen hij terugkeerde, dicht bij huis kwam, en muziek hoorde en dans,

²⁶ riep hij een der knechten, en vroeg wat er gaande was.

²⁷ Deze zei hem: Uw broer is gekomen; uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem behouden heeft teruggekregen.

²⁸ Toen werd hij kwaad, en wilde niet naar binnen gaan. Zijn vader ging dus naar buiten, en drong er op aan.

²⁹ Maar hij antwoordde, en zei tot zijn vader: Zie, zoveel jaren dien ik u reeds, en nog nooit heb ik uw gebod overtreden; toch hebt ge mij nooit een bokje gegeven, om met mijn vrienden feest te vieren.

³⁰ En nu die jongen van u is teruggekomen, die uw vermogen verbrast heeft met eerloze vrouwen, nu slacht ge voor hem het gemeste kalf.

³¹ Maar hij zei hem: Kind, gij zijt altoos bij me, en al het mijne is het uwe.

³² Neen, feest en vreugde moet er zijn; want uw

broer hier was dood, en is levend geworden, hij was verloren, en is teruggevonden.

16

¹ Nog sprak Hij tot zijn leerlingen: Er was eens een rijk man, die een rentmeester had. Deze werd bij hem aangeklaagd, dat hij zijn goederen verkwistte.

² Hij ontbood hem, en zeide: Wat hoor ik van u? Geef rekenschap van uw beheer; want ge kunt geen rentmeester meer blijven.

³ Toen dacht de rentmeester bij zichzelf: Wat zal ik doen? Want mijn heer neemt mij het rentmeesterschap af; en voor spitten ben ik niet sterk genoeg, voor bedelen schaam ik mij.

⁴ Ik weet wat ik doen moet, opdat ze mij bij zich in huis zullen nemen, wanneer ik als rentmeester ben afgezet.

⁵ Hij ontbood één voor één de schuldenaars van zijn heer. En tot den eersten sprak hij: Hoeveel zijt ge mijn heer schuldig?

⁶ Hij zei: Honderd vat olie. Hij sprak tot hem: Ziehier uw schuldbekentenis; ga zitten, en schrijf: Vijftig.

⁷ En tot een tweede sprak hij: En gij, hoeveel zijt gij schuldig? Hij zei: Honderd mud tarwe. Hij sprak tot hem: Ziehier uw schuldbekentenis; schrijf: tachtig.

⁸ En de heer prees den onrechtvaardigen rentmeester, omdat hij met overleg had gehandeld. Waarachtig, de kinderen dezer wereld behartigen hun belangen met meer overleg dan de kinderen van het licht.

⁹ Ik zeg u: Maakt u vrienden door de ongerechte mammon, opdat, wanneer hij u komt te ontvallen, zij u mogen opnemen in de eeuwige tenten.

¹⁰ Wie betrouwbaar is in het kleine, is ook betrouwbaar in het grote; en die onbetrouwbaar is in het kleine, is ook onbetrouwbaar in het grote.

¹¹ Zo gij dus onbetrouwbaar zijt in de valse rijkdom, wie zal u dan de waarachtige rijkdom toevertrouwen?

¹² En zo gij onbetrouwbaar zijt in het goed van een ander, wie zal u geven, wat u toekomt.

¹³ Geen dienaar kan twee heren dienen; hij zal of den één haten en den ander beminnen, of den één aanhangen en den ander verachten. Gij kunt God niet dienen en de mammon.

¹⁴ De farizeën hoorden dit alles; maar omdat ze gierig waren, lachten ze Hem uit.

¹⁵ Hij zei hun: Gij doet u als rechtvaardig voor in het oog van de mensen; maar God kent uw harten. Want wat verheven is bij de mensen, is een gruwel in Gods oog.

¹⁶ De Wet en de Profeten waren tot aan Johannes van kracht; van toen af is het koninkrijk Gods verkondigd, en allen bestormen het met geweld.

¹⁷ Toch zal gemakkelijker hemel en aarde vergaan, dan dat er een enkele streep van de Wet zou vervallen.

¹⁸ Wie zijn vrouw verstoot, en een andere huwt, pleegt echtbreuk; en wie een vrouw huwt, die door haar man is verstoten, pleegt echtbreuk.

¹⁹ Er was eens een rijk man, die in purper en fijn linnen gekleed ging, en, dag in dag uit, een weelderig leven genoot.

²⁰ Maar er was ook een bedelaar, Lázarus geheten, die zich bij zijn voorportaal had neergelegd. Hij was met zweren bedekt,

²¹ en was begerig, om zijn honger te stillen met de afval van de tafel van den rijke; en de honden kwamen zijn zweren likken.

²² Maar toen de arme gestorven was, werd hij door de engelen in Abrahams schoot gedragen. Daarna stierf ook de rijke, en werd begraven.

²³ En terwijl hij in de hel werd gefolterd, sloeg hij zijn ogen op, en zag Abraham van verre, en Lázarus in zijn schoot.

²⁴ En luid riep hij uit: Vader Abraham, heb medelijden met mij, en zend Lázarus hierheen; laat hem de top van zijn vinger in water dopen, om mijn tong te verfrissen; want ik lijd hier geweldige smart in de vlammen.

²⁵ Maar Abraham sprak: Kind, denk er aan, dat gij in uw leven het goede hebt ontvangen, en Lázarus toen het kwade; nu wordt hij hier vertroost, en gij lijdt pijn.

²⁶ Bovendien gaapt er tussen ons en u een geweldige afgrond; zodat men van hier niet naar u kan gaan, ook al zou men het willen, en men van ginds niet naar ons komen kan.

²⁷ Toen zeide hij: Ik bid u dan, vader, dat ge hem naar het huis van mijn vader stuurt.

²⁸ Want ik heb vijf broers; laat hij ze gaan waarschuwen, opdat ook zij niet in deze folterplaats komen.

²⁹ Maar Abraham sprak tot hem: Ze hebben Moses en de profeten; laten ze luisteren naar hen.

³⁰ Hij zei: Neen, vader Abraham; maar wèl

zullen ze zich bekeren, wanneer er iemand van de doden tot hen komt.

³¹ Maar hij zei hem: Als ze niet luisteren naar Moses en de profeten, dan zullen ze zich ook niet laten gezeggen, zelfs al stond er iemand op uit de doden.

17

¹ Nog sprak Hij tot zijn leerlingen: Het is onvermijdelijk, dat er ergernissen komen; maar wee hem, door wien ze komen.

² Het ware hem beter, dat hem een molensteen om de hals werd gehangen, en hij zó in de zee werd geworpen, dan dat hij aan een dezer kleinen ergernis geeft.

³ Neemt u in acht. Als uw broeder zondigt, berisp hem; en als hij tot inkeer komt, vergeef hem.

⁴ En als hij zevenmaal daags tegen u misdoet en zevenmaal tot u terugkeert, en zegt: Het spijt me: dan moet ge hem vergeven.

⁵ En de apostelen zeiden tot den Heer: Vermeerder ons geloof.

⁶ En de Heer sprak: Zo gij een geloof hadt als een mosterdzaadje, dan zoudt gij tot deze moerbeï zeggen: Trek uw wortels uit, en plant u in zee; en hij zou u gehoorzamen.

⁷ Wie van u, die een knecht heeft, ploeger of veehoeder, zal tot hem zeggen. als hij thuis komt van het veld: Kom gauw hier aan tafel?

⁸ Neen; zal hij niet tot hem zeggen: Maak mijn eten klaar; omgord u, en bedien me, totdat ik klaar ben met eten en drinken; daarna kunt ge zelf eten en drinken?

⁹ Is hij den knecht soms dankbaar, omdat hij deed wat bevolen was?

¹⁰ Zo moet ook gij, wanneer gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, nog zeggen: We zijn onnutte knechten; we hebben alleen maar gedaan, wat we moesten doen.

¹¹ Op zijn reis naar Jerusalem trok Hij langs de grens van Samaria en Galilea heen.

¹² Toen Hij zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatsen tegemoet. Ze bleven op een afstand staan,

¹³ en riepen luid: Jesus, Meester, ontferm U onzer.

¹⁴ Toen Hij ze zag, zei Hij hun: Gaat heen, vertoont u aan de priesters. En terwijl ze er heen gingen, werden ze rein.

¹⁵ Eén van hen keerde terug, zodra hij zich genezen zag. Met luider stem verheerlijkte hij God;

¹⁶ en hij viel op zijn aangezicht neer voor zijn voeten, en dankte Hem: en dat was een Samaritaan.

¹⁷ Nu nam Jesus het woord, en sprak: Zijn er geen tien gereinigd? Waar zijn de negen anderen?

¹⁸ Heeft men niemand anders terug zien keren, om eer te brengen aan God, dan dezen vreemdeling alleen?

¹⁹ En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u gered.

²⁰ De farizeën vroegen Hem: Wanneer komt het koninkrijk Gods? Hij gaf hun ten antwoord: Het koninkrijk Gods komt zonder opzien te verwakken.

²¹ Men zal niet zeggen: Zie, hier is het; zie, daar

is het. Want zie, het koninkrijk Gods is midden onder u.

²² Nu sprak Hij tot zijn leerlingen: Er zullen dagen komen, dat gij zult wensen, één der dagen van den Mensenzoon te zien; en gij zult Hem niet zien.

²³ Men zal tot u zeggen: Zie, ginds is Hij; zie, hier is Hij. Gaat er niet heen, en loopt niemand na.

²⁴ Want zoals de bliksem flikkert, en van de ene kant van de hemel naar de andere flitst, zó zal de Mensenzoon er zijn op zijn dag.

²⁵ Maar eerst moet Hij veel lijden, en verworpen worden door dit geslacht.

²⁶ En zoals het was in de dagen van Noë, zo zal het ook in de dagen van den Mensenzoon zijn.

²⁷ Men at en dronk, huwde en huwde uit, tot op de dag, dat Noë de ark binnentrad, en de zondvloed kwam en allen verzwoeg.

²⁸ Of zoals het was in de dagen van Lot: men at en dronk, kocht en verkocht, plantte en bouwde.

²⁹ Maar op de dag, dat Lot uit Sódoma ging, liet God het vuur en zwavel uit de hemel regenen, en verdelgde allen.

³⁰ Zo zal het ook gaan op de dag, waarop de Mensenzoon verschijnt.

³¹ Wie die dag op het dakterras is en zijn meubels in huis heeft hij dale niet af, om ze mee te nemen; en wie op het veld is, kere niet terug.

³² Denkt aan de vrouw van Lot.

³³ Wie zijn leven tracht te redden, zal het verliezen; en wie het verliest, zal het behouden.

³⁴ Ik zeg u: In die nacht zullen er twee op één bed liggen: de een wordt opgenomen, de ander

achtergelaten;

³⁵ twee zullen er niet de handmolen malen: de een wordt opgenomen, de ander achtergelaten;

³⁶ _

³⁷ Ze antwoordden Hem: Waar, Heer? Hij zei hun: Waar het aas ligt, daar zullen zich ook de gieren verzamelen.

18

¹ Hij zeide hun nog een gelijkenis over de noodzakelijkheid, om altijd te bidden, en nooit de moed te verliezen.

² Hij sprak: In zekere stad was een rechter, die God niet vreesde, en zich aan de mensen niet stoorde.

³ Ook was er een weduwe in die stad, die naar hem toe ging, en sprak: Verschaf me recht tegenover mijn tegenpartij.

⁴ Een tijd lang wilde hij niet. Maar later zei hij bij zichzelf: Ofschoon ik God niet vrees en me aan de mensen niet stoor,

⁵ zal ik toch die weduwe maar recht doen, omdat ze mij lastig valt, en anders me eindeloos komt vervelen.

⁶ En de Heer sprak: Hoort wat de onrechtvaardige rechter zegt.

⁷ En zou God dan aan zijn uitverkorenen geen recht doen, die dag en nacht tot Hem roepen? Of zou Hij ze lang laten wachten?

⁸ Ik zeg u: Hij zal hun recht doen met spoed. Maar zal de Mensenzoon bij zijn komst wel geloof op aarde vinden?

⁹ Nog sprak Hij deze gelijkenis tegen hen, die van eigen gerechtigheid overtuigd zijn, en anderen verachten.

¹⁰ Twee mensen gingen op naar de tempel, om er te bidden: de één was een farizeër, de ander een tollenaar.

¹¹ De farizeër stond recht overeind, en bad bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben als de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als die tollenaar ginds.

¹² Ik vast tweemaal per week, en geef tienden van al wat ik bezit.

¹³ Maar de tollenaar bleef op een afstand, en durfde zelfs zijn ogen niet ten hemel heffen; hij sloeg zich op de borst, en sprak: O God, wees mij, zondaar, genadig.

¹⁴ Ik zeg u: Deze ging gerechtvaardigd naar huis, in plaats van den andere. Want wie zich verheft zal vernederd, en wie zich vernedert, zal verheven worden.

¹⁵ Men bracht zelfs de kinderen naar Hem toe, opdat Hij ze aanraken zou. Toen de leerlingen dit zagen, wezen ze hen af.

¹⁶ Maar Jesus riep ze naar Zich toe, en sprak: Laat de kinderen bij Mij komen, en houdt ze niet tegen. Want het koninkrijk Gods is voor hen, die zijn zoals zij.

¹⁷ Voorwaar, Ik zeg u: Wie het koninkrijk Gods niet aanneemt als een kind, zal er niet ingaan.

¹⁸ Een heel voornaam man ondervroeg Hem, en sprak: Goede Meester, wat moet ik doen, om het eeuwige leven te verkrijgen?

¹⁹ Jesus zeide hem: Waarom noemt ge Mij goed?

Niemand is goed, dan God alleen.

²⁰ Ge kent de geboden: “Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doodslaan; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; eer uw vader en moeder”.

²¹ Hij antwoordde: Dit alles heb ik onderhouden reeds van mijn jeugd af

²² Toen Jesus dit hoorde, zeide Hij hem: Eén ding ontbreekt u nog; verkoop wat ge bezit, geef het aan de armen, en ge zult een schat in de hemel bezitten. Kom dan, en volg Mij.

²³ Maar toen hij dit hoorde, werd hij bedroefd; want hij was zeer rijk.

²⁴ Toen Jesus zijn droefheid zag, zeide Hij: Hoe moeilijk zullen zij, die rijkdommen bezitten, het koninkrijk Gods binnengaan.

²⁵ Een kameel gaat gemakkelijker door het oog van een naald, dan een rijke in het koninkrijk Gods.

²⁶ De toehoorders zeiden: Wie kan dan zalig worden?

²⁷ Hij sprak: Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God.

²⁸ Toen zei Petrus: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd.

²⁹ Hij zei hun: Voorwaar, Ik zeg u: Er is niemand, die huis, ouders of broers, vrouw of kinderen verlaat om het koninkrijk Gods,

³⁰ of hij zal veel meer terug ontvangen in deze tijd, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven.

³¹ Nu nam Hij het twaalfstal ter zijde, en sprak tot hen: Zie, wij gaan op naar Jerusalem; en alles

wat door de profeten over den Mensenzoon is geschreven, zal worden vervuld.

³² Want Hij zal worden overgeleverd aan de heidenen; Hij zal worden bespot, mishandeld, bespuwd.

³³ Men zal Hem geselen en doden; maar op de derde dag zal Hij verrijzen.

³⁴ Ze begrepen er niets van; dit woord bleef hun duister, en ze verstonden niet wat er gezegd werd.

³⁵ Toen Hij nu Jericho naderde, zat er een blinde te bedelen langs de weg.

³⁶ Hij hoorde de menigte voorbijgaan, en vroeg, wat er gebeurde.

³⁷ Men vertelde hem, dat Jesus van Názaret voorbijkwam.

³⁸ Toen riep hij luide: Jesus, Zoon van David, ontferm U mijner.

³⁹ Zij, die vooropgingen, vielen ruw tegen hem uit, om hem tot zwijgen te brengen. Maar hij riep nog harder: Zoon van David, ontferm U mijner.

⁴⁰ Jesus bleef staan, en liet hem bij Zich brengen. En toen hij genaderd was, vroeg Hij hem:

⁴¹ Wat wilt ge, dat Ik voor u doe? Hij sprak: Heer, dat ik zien zal!

⁴² Jesus zeide hem: Zie! Uw geloof heeft u gered.

⁴³ En aanstonds zag hij, volgde Hem, en verheerlijkte God. Al het volk zag het, en bracht glorie aan God.

19

¹ Nu kwam Hij Jericho binnen, en trok er doorheen.

² En zie, daar was een man, Zacheüs geheten; hij was oppertolbeambte en rijk.

³ Hij wilde graag zien, wat voor een man Jesus was; maar door de menigte kon hij dat niet, want hij was klein van gestalte.

⁴ Om Hem toch te kunnen zien, liep hij vooruit, en klom in een vijgeboom; want Hij moest daar voorbij.

⁵ Toen Jesus daar langs kwam, keek Hij omhoog, en zei Hem: Zacheüs, kom vlug naar beneden; want vandaag moet Ik in uw huis verblijven.

⁶ En hij kwam vlug naar beneden, en ontving Hem met vreugde.

⁷ Allen zagen het; ze begonnen te morren, en zeiden: Bij een zondaar heeft Hij zijn intrek genomen.

⁸ Maar Zacheüs kwam bij den Heer staan, en sprak: Zie Heer, de helft van mijn vermogen schenk ik aan de armen; en zo ik iemand te kort heb gedaan, geef ik het vierdubbel terug.

⁹ Jesus zeide tot hem: Heden is er heil over dit huis gekomen; ook hij is een kind van Abraham.

¹⁰ Want de Mensenzoon is gekomen, om te zoeken en te redden wat verloren was.

¹¹ Daar ook de anderen dit hoorden, voegde Hij er een gelijkenis aan toe, omdat Hij dicht bij Jerusalem was, en men nu dacht, dat het koninkrijk Gods terstond zou verschijnen.

¹² Hij sprak dus: Een man van hoge geboorte reisde eens naar een ver land, om er de koninklijke waardigheid te ontvangen, en dan terug te keren.

¹³ Hij riep tien van zijn dienaars, gaf hun tien

ponden, en zei hun: Drijft er handel mee, tot ik terugkom.

¹⁴ Zijn landgenoten haatten hem echter, en zonden hem een gezantschap achterna met de opdracht: We willen hem niet als koning over ons.

¹⁵ Toen hij nu de koninklijke waardigheid had ontvangen, keerde hij terug, en liet de dienaars ontbieden, wien hij het geld had gegeven, om te vernemen, wat voor zaken ze hadden gedreven.

¹⁶ De eerste verscheen en sprak: Heer, uw pond heeft tien pond winst opgeleverd.

¹⁷ Hij zei hem: Heel best, goede knecht; omdat ge over weinig getrouw zijt geweest, ontvang het bestuur over tien steden.

¹⁸ De tweede kwam, en sprak: Heer, uw pond heeft vijf pond opgebracht.

¹⁹ Tot hem zeide hij: Voer ook gij het bewind over vijf steden.

²⁰ Nu kwam ook de derde en sprak: Heer, hier is uw pond; ik heb het zorgvuldig in een doek opgeborgen.

²¹ Want ik was bang voor u, omdat ge een streng man zijt. Ge vordert op, wat ge niet hebt gegeven, en ge maait wat ge niet hebt gezaaid.

²² Hij zei hem: Met uw eigen woorden zal ik u oordelen, boze knecht. Ge wist, dat ik een streng man ben; dat ik opvorder wat ik niet heb gegeven, en maai wat ik niet heb gezaaid.

²³ Waarom hebt ge dan mijn geld niet uitgezet op de bank; dan zou ik het bij mijn komst met rente hebben teruggekregen.

²⁴ En tot de omstanders zeide hij: Neemt hem het pond af, en geeft het aan hem, die de tien

ponden heeft.

²⁵ Ze zeiden hem: Heer, hij heeft reeds tien pond.

²⁶ Ik zeg u: Wie heeft, aan hem zal worden gegeven; maar wie niet heeft, hem zal nog ontnomen worden wat hij bezit.

²⁷ En wat mijn vijanden aangaat, die me niet tot koning over zich wilden, brengt ze hier, en steekt ze voor mijn ogen neer.

²⁸ Na deze woorden ging Hij voorop, en trok naar Jerusalem.

²⁹ En toen Hij Bétfage en Betánië was genaderd, op de berg, die de Olijfberg heet, zond Hij twee van zijn leerlingen vooruit,

³⁰ en sprak: Gaat naar het dorp hier tegenover; zodra gij er binnen komt, zult gij er een veulen vinden, dat vastgebonden is, en waarop nog geen mens heeft gezeten; maakt het los, en brengt het hier.

³¹ En zo iemand u vraagt: Waarom maakt gij het los? moet gij hem zeggen: De Heer heeft het nodig.

³² Zij die vooruit werden gezonden, gingen er heen, en vonden het, zoals Hij het hun had gezegd.

³³ Toen ze het veulen losmaakten, zeiden de eigenaars tot hen: Waarom maakt gij het veulen los?

³⁴ Ze zeiden: De Heer heeft het nodig.

³⁵ En ze brachten het veulen bij Jesus, legden er hun mantels over heen, en hielpen Jesus er op.

³⁶ Terwijl Hij voortreed, spreidden ze hun mantels uit over de weg.

³⁷ En toen Hij reeds aan de helling van de Olijfberg was gekomen, begon heel de groep van leerlingen vol blijdschap met luider stem God te

verheerlijken om al de wonderen, die ze hadden aanschouwd;

³⁸ en ze zeiden: Gezegend de Koning, Die komt in de naam des Heren! Vrede in de hemel, En glorie in den hogen!

³⁹ Enige farizeën uit de menigte zeiden tot Hem: Meester, breng uw leerlingen tot bezinning.

⁴⁰ Maar Hij gaf hun ten antwoord: Ik zeg u: Als zij zwijgen, dan zullen de stenen gaan roepen.

⁴¹ En toen Hij de stad naderde en haar zag, weende Hij over haar, en sprak:

⁴² Ach, mocht ook gij op deze dag nog erkennen, wat u tot vrede strekt; maar dat is thans voor uw ogen verborgen!

⁴³ Waarachtig, er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal om u werpen, u omsingelen, en u van alle kanten benauwen;

⁴⁴ dat ze u zullen verdelgen, u en uw kinderen, die in u wonen; en dat ze bij u geen steen op de andere zullen laten, omdat ge uw tijd van ontferming niet hebt erkend.

⁴⁵ Toen trad Hij de tempel binnen, en begon er de kooplieden uit te drijven.

⁴⁶ Hij zei hun: Er staat geschreven: “Mijn huis is een huis van gebed; maar gij hebt er een rovershol van gemaakt”.

⁴⁷ Nu leerde Hij dagelijks in de tempel. Maar de opperpriesters, schriftgeleerden en de hoofden van het volk zochten Hem te doden.

⁴⁸ Ze vonden echter geen middel, om hun plan ten uitvoer te brengen; want al het volk hing Hem aan, en luisterde naar Hem.

20

¹ Op een van die dagen, dat Hij het volk in de tempel onderrichtte en het evangelie verkondigde, traden de opperpriesters, schriftgeleerden en oudsten op Hem toe,

² en zeiden tot Hem: Zeg ons, met wat recht doet Gij dit alles; of wie heeft U dit recht gegeven?

³ Hij gaf hun ten antwoord: Ook Ik zal u een vraag stellen; antwoordt Mij.

⁴ Was het doopsel van Johannes van de hemel of van de mensen?

⁵ Ze overlegden bij zichzelf: Als we zeggen: “Van de hemel”, dan zal Hij antwoorden: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

⁶ Zeggen we: “Van de mensen”, dan zal het hele volk ons stenigen; want het is overtuigd, dat Johannes een profeet was.

⁷ Ze antwoordden dus, dat ze niet wisten, waar het vandaan was.

⁸ Nu sprak Jesus tot hen: Dan zeg Ik u evenmin, met welk recht Ik dit alles doe.

⁹ Nu stelde Hij het volk deze gelijkenis voor: Een man plantte een wijngaard, verpachtte hem aan landbouwers, en vertrok voor lange tijd naar het buitenland.

¹⁰ Op de vastgestelde tijd zond hij een knecht tot de landbouwers, opdat ze hem zijn aandeel der vruchten van de wijngaard zouden geven. Maar de landbouwers sloegen hem, en stuurden hem met lege handen weg.

¹¹ Opnieuw zond hij een anderen knecht; maar ze sloegen en hoonden hem, en stuurden hem met lege handen weg.

¹² Nog zond hij een derde; ook hem verwondden ze, en smeten hem er uit.

¹³ Toen sprak de heer van de wijngaard: Wat zal ik doen? Ik zal mijn geliefden zoon zenden; misschien dat ze voor hem ontzag zullen hebben.

¹⁴ Maar toen de landbouwers hem zagen, overlegden ze met elkaar, en zeiden: Dat is de erfgenaam; laten we hem doden, dan zullen wij de erfenis krijgen.

¹⁵ Ze wierpen hem buiten de wijngaard, en doodden hem. Wat zal nu de heer van de wijngaard met hen doen?

¹⁶ Hij zal die landbouwers komen verdelgen, en de wijngaard aan anderen geven. Toen ze dit hoorden, zeiden ze: Dat nooit!

¹⁷ Maar Hij zag hen aan, en zeide: Wat betekent dan wat er geschreven staat: “De steen, die de bouwlieden verwierpen, Hij is de hoeksteen geworden”?

¹⁸ Wie op deze steen valt, zal worden verbrijzeld; en op wien hij valt, dien zal hij verpletteren.

¹⁹ Nu zochten de opperpriesters en schriftgeleerden onmiddellijk de hand aan Hem te slaan; maar ze vreesden het volk. Want ze begrepen, dat Hij met die gelijkenis op hen had gedoeld.

²⁰ Ze lieten Hem nu bespieden, en zonden spionnen op Hem af, die zich als goedgezinden moesten voordoen, om Hem in zijn eigen woorden te verstrikken, en Hem dan over te leveren aan de overheid en aan de macht van den landvoogd.

²¹ Ze vroegen Hem dus: Meester, we weten, dat Gij ronduit spreekt en leert, en niemand naar de

ogen ziet, maar de weg van God naar waarheid leert.

²² Is het ons geoorloofd, den keizer belasting te betalen, of niet?

²³ Maar Hij doorzag hun list, en zei tot hen:

²⁴ Toont Mij een tienling; wiens beeld en rand-schrift draagt hij? Ze zeiden: Van den keizer.

²⁵ Hij sprak tot hen: Geeft dan den keizer, wat den keizer toekomt, en geeft aan God, wat God toekomt.

²⁶ Ze konden hem in het bijzijn van het volk niet in zijn eigen woorden verstrikken; ze waren verbaasd over zijn antwoord, en zwegen stil

²⁷ Nu kwamen er enige sadduceën naar Hem toe, die de verrijzenis loochenen; ze ondervroegen Hem,

²⁸ en zeiden: Meester, Moses heeft ons voorgeschreven, dat, zo iemands broer gehuwd is en kinderloos sterft, zijn broer de vrouw moet huwen, en nakomelingschap voor zijn broer moet verwekken.

²⁹ Nu waren er zeven broers. De eerste nam een vrouw en stierf kinderloos.

³⁰ Nu huwde de tweede haar,

³¹ ook de derde, en zo verder alle zeven; en ze stierven kinderloos.

³² Ten laatste stierf ook de vrouw.

³³ Wien van hen zal ze nu bij de verrijzenis als vrouw toebehoren? Ze hebben haar immers alle zeven tot vrouw gehad.

³⁴ Jesus sprak tot hen: De kinderen dezer wereld huwen en worden uitgehuwd.

³⁵ Maar zij, die waardig worden bevonden, deel te hebben aan de andere wereld en aan de verri-

jenis uit de doden, zullen huwen noch uitgehuwd worden.

³⁶ Ze kunnen immers niet meer sterven; want ze zijn aan engelen gelijk, en als kinderen der verrijzenis ook kinderen Gods.

³⁷ En dat de doden verrijzen, gaf ook Moses te kennen in het Braambosverhaal, wanneer hij den Heer den God van Abraham, den God van Isaäk en den God van Jakob noemt.

³⁸ Hij is toch geen God van doden, maar van levenden; want allen leven voor Hem.

³⁹ Toen namen sommigen van de schriftgeleerden het woord, en zeiden: Meester, Gij hebt goed gesproken;

⁴⁰ en ze durfden Hem geen vragen meer stellen.

⁴¹ Nu sprak Hij tot hen: Hoe beweert men toch, dat de Christus de Zoon van David is?

⁴² Want David zelf zegt in het boek der Psalmen: De Heer heeft gesproken tot mijn Heer: Zet U aan mijn rechterhand,

⁴³ Totdat Ik uw vijanden leg Als een voetbank voor uw voeten.

⁴⁴ David noemt Hem dus Heer; hoe is Hij dan zijn Zoon?

⁴⁵ En terwijl al het volk het hoorde, sprak Hij tot zijn leerlingen:

⁴⁶ Wacht u voor de schriftgeleerden, die er van houden in lange gewaden rond te lopen en op de markt te worden begroet; die de eerste zetels begeren in de synagogen, en de eerste plaatsen aan de gastmalen;

⁴⁷ die het goed der weduwen verslinden, en voor de schijn lange gebeden verrichten. Ze

zullen des te strenger worden gevonnist.

21

¹ Toen Hij nu opkeek, zag Hij de rijken hun giften in de offerkist storten.

² Maar Hij zag ook een arme weduwe, die er twee penningen in wierp.

³ En Hij sprak: Voorwaar, Ik zeg u: deze arme weduwe heeft er meer in gestort dan alle anderen.

⁴ Want allen hebben van hun overvloed geofferd, maar zij heeft van haar armoede gegeven, heel haar vermogen.

⁵ Toen sommigen van de tempel zeiden, dat hij versierd was met prachtige stenen en geschenken, sprak Hij:

⁶ Er zullen dagen komen, dat van al wat ge daar ziet, geen steen op de andere zal blijven, maar alles zal worden verwoest.

⁷ Ze vroegen Hem: Meester, wanneer zal dat gebeuren, en wat zal het teken zijn, dat het op handen is?

⁸ Hij sprak: Past op, dat gij u niet laat misleiden! Want velen zullen met mijn Naam optreden, en zeggen: Ik ben het; en de tijd is nabij. Gaat hen niet achterna.

⁹ En wanneer gij hoort van oorlogen en omwentelingen, schrikt er niet van; want eerst moet dit alles gebeuren, en ook dan nog komt het einde niet dadelijk.

¹⁰ Toen zeide Hij hun: Volk zal opstaan tegen volk, en rijk tegen rijk;

¹¹ en er zullen geweldige aardbevingen zijn, en pest en hongersnood op verschillende plaatsen;

verschrikkingen zullen er komen, en grote tekenen aan de hemel.

¹² Maar eer dit alles geschiedt, zal men de hand aan u slaan en u vervolgen; u in synagogen en kerkers brengen, u slepen voor koningen en landvoogden terwille van mijn Naam.

¹³ Dat zal u overkomen, omdat gij getuigenis afleggen moet.

¹⁴ Neemt dan bij uzelf het besluit, er niet bezorgd voor te zijn, hoe gij u verdedigen zult.

¹⁵ Want Ik zal u een taal en wijsheid geven, die geen uwer tegenstanders zal kunnen weerstaan of weerspreken.

¹⁶ Gij zult overgeleverd worden door ouders en broers, door bloedverwanten en vrienden; sommigen van u zal men doden.

¹⁷ En gij zult gehaat zijn bij allen terwille van mijn Naam;

¹⁸ maar geen haar op uw hoofd zal verloren gaan.

¹⁹ Door uw standvastigheid zult gij uw ziel behouden.

²⁰ Wanneer gij Jerusaleem door legers ziet ingesloten, weet dan, dat haar verwoesting nabij is.

²¹ Laten zij, die in Judea zijn, dan naar de bergen vluchten; die binnen de stad zijn, er uittrekken, en die op het land zijn, er niet binnegaan.

²² Want dat zijn dagen van wraak; en alles wat er geschreven staat, zal in vervulling gaan.

²³ Wee in die dagen de zwangere en de zogende vrouwen. Want daar zal grote ellende zijn in het land, en toorn over dit volk.

²⁴ Ze zullen over de kling worden gejaagd, en

als gevangenen worden weggevoerd onder alle volken; en Jerusalem zal door de heidenen worden vertrapt, tot de tijden der heidenen voorbij zullen zijn.

²⁵ En er zullen tekenen zijn in zon en maan en sterren; en op de aarde doodsangst onder de volken, radeloos door het donderend geweld van de zee en de golven.

²⁶ De mensen zullen verstijven van vrees en bange verwachting, van wat de wereld gaat overkomen; want de krachten der hemelen zullen worden geschokt.

²⁷ Dan zullen ze den Mensenzoon op een wolk zien komen, met grote macht en majesteit.

²⁸ Welnu, wanneer dit alles een aanvang gaat nemen, blik op dan, en heft uw hoofden omhoog; want uw verlossing is nabij.

²⁹ En Hij stelde hun een gelijkenis voor: Ziet naar de vijgeboom en alle andere bomen;

³⁰ zodra gij ze ziet uitbotten, dan weet gij ook, dat de zomer nabij is.

³¹ Zo ook, wanneer gij dit alles ziet, weet dan, dat het koninkrijk Gods nabij is.

³² Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht gaat niet voorbij, vóórdát dit alles is geschied.

³³ Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan.

³⁴ Let op uzelf. Laat uw harten niet worden bezwaard door brasserij, dronkenschap en de zorgen des levens; en laat die dag u niet onverhoeds overvallen,

³⁵ als een strik. Want hij zal komen over allen, die de ganse aarde bewonen.

³⁶ Waakt dus, en blijft altijd bidden, opdat gij ontkomen moogt aan dat alles, wat er gebeuren gaat; en opdat gij stand moogt houden voor het aanschijn van den Mensenzoon.

³⁷ Overdag gaf Hij onderricht in de tempel, maar 's nachts ging Hij heen en bleef op de berg, die Olijfberg wordt genoemd.

³⁸ En al het volk kwam 's morgens vroeg bij Hem in de tempel, om Hem te horen.

22

¹ Intussen begon het feest der ongedesemde broden te naderen, dat Pasen heet.

² En de opperpriesters en schriftgeleerden zochten naar een middel, om Hem te doden; want ze waren bang voor het volk.

³ Toen voer de satan in Judas, Iskariot geheten, een van het twaalftal;

⁴ en hij ging met de opperpriesters en bevelhebbers overleggen, hoe hij Hem aan hen zou overleveren.

⁵ Ze waren verheugd, en kwamen overeen, hem geld te geven.

⁶ Hij stemde toe, en zocht dus naar een gelegenheid, om Hem zonder volksoploop aan hen over te leveren.

⁷ Toen nu de dag der ongedesemde broden was gekomen, waarop het Pascha moest worden geofferd,

⁸ stuurde Hij Petrus en Johannes heen, en zeide: Gaat voor ons het paasmaal bereiden, opdat we het eten.

⁹ Ze zeiden Hem: Waar wilt Gij, dat we het bereiden?

¹⁰ Hij zei hun: Zie, als gij de stad binnengaat, zult gij een man tegenkomen, die een kruik water draagt; volgt hem in het huis, waar hij ingaat,

¹¹ en zegt tot den heer des huizes: De Meester zegt u: Waar is de zaal, waar Ik met mijn leerlingen het paasmaal kan houden?

¹² En hij zal u een grote opperzaal aanwijzen, van alles voorzien; maakt daar alles gereed.

¹³ Ze gingen heen, en vonden het, zoals Hij het hun had gezegd; en ze maakten het paasmaal gereed.

¹⁴ Op de vastgestelde tijd ging Hij aanliggen aan tafel, en de twaalf apostelen met Hem.

¹⁵ En Hij sprak tot hen: Vurig heb Ik verlangd, eer Ik ga lijden, dit paasmaal met u te eten.

¹⁶ Want Ik zeg u, dat Ik het niet meer zal eten, vóór het zijn vervulling bereikt in het koninkrijk Gods.

¹⁷ Toen nam Hij een kelk, sprak het dankgebed uit, en zeide: Neemt en verdeelt hem onder elkander.

¹⁸ Want Ik zeg u: Van nu af aan zal Ik de vrucht van de wijnstok niet meer drinken, totdat het koninkrijk Gods is gekomen.

¹⁹ Toen nam Hij brood, sprak een dankgebed uit, brak het, gaf het hun, en sprak: Dit is mijn lichaam, dat voor u wordt overgeleverd; doet dit tot mijne gedachtenis.

²⁰ Zo ook de kelk, na het avondmaal; en Hij sprak: Deze kelk is het Nieuwe Verbond in mijn bloed, dat voor u wordt vergoten.

²¹ Zie, de hand van hem, die Mij verraadt, is met Mij op de tafel.

²² De Mensenzoon gaat wel heen, zoals het is vastgesteld; maar wee dien mens, door wien Hij wordt verraden.

²³ Toen begonnen ze onder elkander te vragen, wie van hen het toch zijn kon, die dat zou doen.

²⁴ Nog ontstond er een twist onder hen, wie van hen als de eerste gold.

²⁵ Maar Hij zeide hun: De koningen der volken heersen over hen, en die het gezag over hen voeren, laten zich weldoeners noemen.

²⁶ Zo moet het niet zijn onder u; maar de grootste onder u moet als de jongste zijn, en wie aan het hoofd staat, als een die dient!

²⁷ Wie toch is groter: hij die aan tafel ligt, of hij die bedient? Is het niet, die aan tafel ligt? Welnu, Ik ben onder u als de dienaar.

²⁸ Gij zijt Mij trouw gebleven bij mijn beproevingen.

²⁹ Daarom verleen Ik u het koninkrijk, zoals mijn Vader het Mij heeft verleend:

³⁰ dat gij in mijn koninkrijk aan mijn tafel moogt eten en drinken, en op tronen moogt zetelen, om de twaalf stammen van Israël te oordelen.

³¹ Simon, Simon, zie, de satan heeft u allen willen ziften als tarwe.

³² Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken; en gij, wanneer ge u bekeerd hebt, bevestig dan uw broeders.

³³ Hij zei Hem: Heer, ik ben bereid, met U zelfs kerker en dood in te gaan.

³⁴ Maar Hij sprak: Ik zeg u, Petrus, de haan zal heden niet kraaien, voordat ge driemaal geloochend hebt, Mij te kennen.

³⁵ Nog sprak Hij tot hen: Toen Ik u uitzond zonder beurs en reiszak en sandalen, heeft het u toen aan iets ontbroken? Ze zeiden: Aan niets.

³⁶ Hij ging voort: Maar nu, wie een beurs heeft, moet ze meenemen, en ook zijn reiszak; en wie geen zwaard heeft, moet zijn mantel verkopen en er een kopen.

³⁷ Want Ik zeg u: Ook dit Schriftwoord moet aan Mij worden vervuld: “En Hij is onder de misdadigers gerekend”. Ja, wat over Mij is gezegd, is zijn vervulling nabij.

³⁸ Ze zeiden: Heer, zie, hier zijn twee zwaarden. Hij zei hun: Genoeg.

³⁹ Nu ging Hij naar buiten, en begaf Zich volgens gewoonte naar de Olijfberg; ook zijn leerlingen gingen met Hem mee.

⁴⁰ Daar aangekomen, sprak Hij tot hen: Bidt, dat gij niet in bekoring komt.

⁴¹ Hij verwijderde Zich van hen ongeveer een steenworp ver, viel op zijn knieën neer,

⁴² en bad: Vader, indien het uw wil is, neem deze kelk van Mij weg. Neen, niet mijn wil geschiede, maar de uwe.

⁴³ Toen verscheen Hem een engel uit de hemel, die Hem sterkte.

⁴⁴ En door doodsangst bevangen, bad Hij nog vuriger, en zijn zweet droop als bloeddruppels neer op de grond.

⁴⁵ Toen Hij opstond van zijn gebed, en naar de leerlingen ging, vond Hij ze van droefheid in slaap.

⁴⁶ Hij zeide hun: Hoe kunt gij slapen? Staat op, en bidt, dat gij niet in bekoring komt.

⁴⁷ Terwijl Hij nog sprak, zie daar kwam een bende aan; en één van de twaalf, Judas genaamd, ging voor hen uit, en trad op Jesus toe, om Hem te kussen.

⁴⁸ Jesus zei hem: Judas, verraadst ge den Mensenzoon met een kus?

⁴⁹ Toen zij, die bij Hem waren, zagen wat er gebeuren ging, zeiden ze Hem: Heer, willen we met het zwaard er op inslaan?

⁵⁰ En één van hen trof den knecht van den hogepriester, en sloeg hem het rechteroor af.

⁵¹ Maar Jesus gaf ten antwoord: Houdt op; genoeg! Hij raakte het oor aan, en genas het.

⁵² Nu sprak Jesus tot de opperpriesters, de bevelhebbers van de tempel en de oudsten, die op Hem waren afgekomen: Gij zijt uitgetrokken als tegen een rover, met zwaarden en stokken.

⁵³ Dag aan dag was Ik bij u in de tempel, en gij hebt geen hand naar Mij uitgestoken. Maar dit is uw uur, en dit is de macht der duisternis.

⁵⁴ Toen namen ze Hem gevangen, en voerden Hem weg naar het huis van den hogepriester, terwijl Petrus van verre bleef volgen.

⁵⁵ Toen ze nu op de binnenhof vuur hadden ontstoken, en er omheen waren gaan zitten, nam ook Petrus onder hen plaats.

⁵⁶ Een der dienstmeisjes zag hem in het licht zitten; ze keek hem aan, en zeide: Ook deze hier was bij Hem.

⁵⁷ Maar hij loochende het, en sprak: Vrouw, ik ken Hem niet.

⁵⁸ Kort daarop zag hem iemand anders, en zeide: Ook gij zijt een van hen. Maar Petrus sprak:

Neen man; dat ben ik niet.

⁵⁹ Ongeveer een uur later verzekerde een ander: Ja toch; ook deze hier was met Hem; want ook hij is een Galileër.

⁶⁰ Petrus sprak: Man, ik begrijp niet, wat ge zegt. Op hetzelfde ogenblik, terwijl hij nog sprak, kraaide een haan.

⁶¹ En de Heer keerde Zich om, en zag Petrus aan. Toen dacht Petrus aan het woord van den Heer, en hoe Hij hem had gezegd: Eer de haan kraait, zult ge Mij driemaal verloochenen.

⁶² En hij ging naar buiten, en weende bitter.

⁶³ De mannen, die Jesus bewaakten, bespotten en mishandelden Hem:

⁶⁴ ze blinddoekten Hem, en vroegen Hem dan: Profeteer, wie U geslagen heeft?

⁶⁵ En ze beten Hem veel andere scheldwoorden toe.

⁶⁶ Toen het dag was geworden, kwam de Raad van het volk, opperpriesters en schriftgeleerden bijeen; ze lieten Hem voor hun rechtbank brengen, en zeiden: Zo Gij de Christus zijt, zeg het ons dan.

⁶⁷ Hij sprak tot hen: Wanneer Ik u iets zeg, gelooft gij het niet;

⁶⁸ en wanneer Ik u iets vraag, dan antwoordt gij niet.

⁶⁹ Maar van nu af aan zal de Mensenzoon zijn gezeten aan de rechterhand van de kracht Gods.

⁷⁰ Nu zeiden allen: Gij zijt dus de Zoon van God? Hij sprak tot hen: Gij zegt het; Ik ben het.

⁷¹ Toen zeiden ze: Wat hebben we nog getuigenis nodig? We hebben het zelf uit zijn eigen mond gehoord.

23

¹ Toen stonden ze allen op, en voerden Hem gezamenlijk naar Pilatus.

² Ze begonnen Hem aldus te beschuldigen: We hebben bevonden, dat deze man ons volk verleidt, en verbiedt aan den keizer schatting te betalen, en zich uitgeeft voor Christus, den Koning.

³ Pilatus ondervroeg Hem, en zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Hij antwoordde hem: Gij zegt het.

⁴ Nu sprak Pilatus tot de opperpriesters en de menigte: Ik vind geen schuld in dien man.

⁵ Maar ze hielden aan, en zeiden: Hij ruit door zijn leer het volk op in heel Judea, van Galilea af tot hier toe.

⁶ Zodra Pilatus dit hoorde, vroeg hij, of die man een Galileër was.

⁷ En toen hij vernam, dat Hij uit het gebied van Herodes was, zond hij Hem naar Herodes, die in die dagen ook te Jerusalem vertoefde.

⁸ Herodes was zeer verheugd, toen hij Jesus zag. Want reeds lang had hij verlangd, Hem te zien, om wat hij van Hem had gehoord; bovendien hoopte hij, Hem een of ander wonder te zien verrichten.

⁹ Hij stelde Hem dan vele vragen, maar Jesus gaf hem geen antwoord.

¹⁰ Ook de opperpriesters en schriftgeleerden waren er bij tegenwoordig, en beschuldigden Hem met grote heftigheid.

¹¹ Nu ging Herodes met zijn gevolg Hem honen en bespotten; hij stak Hem in een schitterend gewaad, en zond Hem toen naar Pilatus terug.

¹² Die dag werden Herodes en Pilatus met elkan-
der bevriend; vroeger waren ze vijanden geweest.

¹³ Nu riep Pilatus de opperpriesters, de oversten
en het volk bijeen,

¹⁴ en sprak tot hen: Gij hebt dezen man bij me
gebracht als een volksopruier; zie, ik heb Hem
in uw bijzijn verhoord, en dien man aan niets
schuldig bevonden van al wat gij Hem ten laste
legt.

¹⁵ Herodes evenmin; want hij heeft Hem naar
ons teruggestuurd. Zie, Hij heeft niets bedreven,
wat de dood zou verdienen.

¹⁶ Ik zal Hem dus vrijlaten, maar Hem eerst
laten geselen!

¹⁷ Nu had hij een verplichting, hun op het feest
één gevangene vrij te laten.

¹⁸ Maar ze schreeuwden allen tezamen: Weg
met Hem, en laat ons Barabbas vrij.

¹⁹ Deze was om een oproer, dat in de stad was
uitgebroken, en om een moord in de gevangenis
geworpen.

²⁰ Opnieuw sprak Pilatus hun toe, daar hij Jesus
wilde vrijlaten.

²¹ Maar ze schreeuwden er tegen in: Kruisig
Hem, kruisig Hem!

²² Ten derden male zei hij hun: Wat kwaad heeft
Hij dan gedaan? Ik heb in Hem geen doodschuld
gevonden; ik zal Hem dus vrijlaten, maar Hem
eerst laten geselen!

²³ Maar luid gillend hielden ze aan, en eisten,
dat Hij gekruisigd zou worden; en hun kreten
wonnen het pleit.

²⁴ Pilatus besliste, dat hun eis zou worden ingewilligd.

²⁵ Hij liet op hun verzoek den man vrij, die om oproer en moord in de gevangenis was geworpen; maar Jesus leverde hij aan hun willekeur over.

²⁶ En terwijl ze Hem wegvoerden, hielden ze zekeren Simon van Cyrene aan, die juist van het veld kwam, en legden hem het kruis op, om het Jesus achterna te dragen.

²⁷ Een grote volksmenigte volgde Hem; ook een menigte vrouwen, die zich op de borst sloegen en over Hem weenden.

²⁸ Maar Jesus keerde Zich om, en sprak tot haar: Dochters van Jerusalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen.

²⁹ Want zie, er komen dagen, waarop men zal zeggen: “Zalig de onvruchtbaren; de schoot die niet heeft gebaard, en de borsten die niet hebben gevoed.”

³⁰ Dan zal men tot de bergen gaan zeggen: “Valt op ons neer”; en tot de heuvelen: “Bedekt ons”.

³¹ Want als men zó met het groene hout handelt, wat zal er dan met het dorre geschieden?

³² Nog twee anderen, twee misdadigers, werden weggeleid, om tegelijk met Hem de doodstraf te ondergaan.

³³ Toen ze op de plaats waren gekomen, die Kalvárië wordt genoemd, sloegen ze Hem aan het kruis; zo ook de misdadigers, één aan zijn rechterhand, één aan de linker.

³⁴ En Jesus zeide: Vader, vergeef het hun; want ze weten niet, wat ze doen. En ze verdeelden zijn klederen bij het lot.

³⁵ Het volk stond toe te zien; maar de oversten beschimpten Hem, en zeiden: Anderen heeft Hij gered, laat Hij nu Zichzelf eens redden, zo Hij de uitverkoren Christus van God is.

³⁶ Ook de soldaten bespotten Hem; ze kwamen Hem azijn aanbieden,

³⁷ en zeiden: Zo Gij de Koning der Joden zijt, red dan Uzelf.

³⁸ En boven zijn hoofd stond als opschrift: Dit is de Koning der Joden.

³⁹ Ook één der gekruisigde misdadigers begon Hem te honen, en zeide: Zijt Gij de Christus niet? Red Uzelf dan en ons!

⁴⁰ Maar de ander strafte hem af, en gaf hem ten antwoord: Vreest ge God nòg niet, nu ge toch dezelfde straf ondergaat?

⁴¹ En wij te recht, wij krijgen ons verdiende loon; maar Hij heeft niets verkeerd gedaan.

⁴² Toen zeide hij: Jesus gedenk mijner, wanneer Gij in uw rijk zijt gekomen.

⁴³ En Jesus sprak tot hem: Voorwaar, Ik zeg u: heden zult ge met Mij zijn in het paradijs.

⁴⁴ Het was nu reeds het zesde uur ongeveer, en tot het negende toe werd het donker over heel het land;

⁴⁵ want de zon werd verduisterd. Ook scheurde het voorhangsel van de tempel middendoor.

⁴⁶ Toen riep Jesus met luider stem: Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. Na deze woorden gaf Hij de geest.

⁴⁷ Toen nu de honderdman zag wat er gebeurd was, verheerlijkte hij God, en zeide: Waarachtig, deze man was een rechtvaardige.

⁴⁸ En heel de menigte, die voor dit schouwspel was saamgestroomd, en het gebeurde aanschouwd had, sloeg zich op de borst, en ging heen.

⁴⁹ Maar al zijn bekenden, met de vrouwen, die Hem van Galilea af waren gevolgd, stonden van verre toe te zien.

⁵⁰ Nu was er een man, Josef genaamd, die lid was van de Raad; maar hij was een braaf en rechtschapen man,

⁵¹ die aan hun plannen en drijven geen deel had genomen. Hij was van Arimatea, een joodse stad, en verwachtte ook zelf het koninkrijk Gods.

⁵² Hij ging naar Pilatus, om het lichaam van Jesus te vragen.

⁵³ Hij nam het af, wikkelde het in lijnwaad, en legde het in een graf, dat in de rots was uitgehouwen, en waarin nog nooit iemand was neergelegd.

⁵⁴ Het was vrijdag, en de sabbat brak aan.

⁵⁵ De vrouwen, die met hem uit Galilea waren gekomen, gingen mee, en zagen het graf, en hoe zijn lichaam er in werd gelegd.

⁵⁶ Daarna gingen ze heen, en maakten specerijen en balsem gereed; maar op de sabbat hielden ze de voorgeschreven rustdag.

24

¹ Maar op de eerste dag der week, zeer vroeg in de morgen, gingen ze naar het graf met de specerijen, die ze hadden bereid.

² Ze vonden de steen van het graf op zij gerold;

³ en toen ze er in waren gegaan, vonden ze het lichaam van den Heer Jesus niet.

⁴ Terwijl ze nu niet goed wisten, wat ze er van moesten denken, zie, daar stonden twee mannen bij haar in schitterend gewaad.

⁵ Toen ze hevig verschrikt het hoofd ter aarde bogen, spraken ze tot haar: Wat zoekt gij den Levende bij de doden?

⁶ Hier is Hij niet; Hij is verrezen. Herinnert u, wat Hij tot u heeft gezegd, toen Hij nog in Galilea was:

⁷ “De Mensenzoon moet in de handen van zondaars worden overgeleverd en gekruisigd, maar de derde dag zal Hij verrijzen”.

⁸ Nu herinnerden ze zich zijn woorden.

⁹ Ze gingen heen van het graf, en vertelden dit alles aan al de elf en de overigen.

¹⁰ Het waren Maria Magdalena, Johanna, en Maria van Jakobus; ook de andere vrouwen, die bij haar waren, zeiden hetzelfde aan de apostelen.

¹¹ Maar ze hielden haar woorden voor beuzelpraat, en ze geloofden haar niet.

¹² Toch stond Petrus op, en liep naar het graf; hij bukte zich voorover, en zag alleen de windsels liggen. Hij ging heen, verbaasd over wat er gebeurd was.

¹³ En zie, diezelfde dag waren er twee van hen op weg naar een dorp, Emmaus genaamd, dat zestig stadiën van Jerusalem ligt.

¹⁴ Ze spraken met elkander over al wat er gebeurd was.

¹⁵ Terwijl ze met elkander spraken en van gedachten wisselden, kwam ook Jesus er bij, en

ging met hen mee.

¹⁶ Maar hun ogen waren gesloten, zodat ze Hem niet erkenden.

¹⁷ Hij zei hun: Wat bespreekt gij zo druk met elkaar onderweg? Verdrietig bleven ze staan;

¹⁸ en een van hen, die Kléofas heette, gaf Hem ten antwoord: Zijt Gij dan vreemdeling in Jerusalem, dat Gij alleen niet weet, wat daar dezer dagen gebeurd is?

¹⁹ Hij zei hun: Wat dan? Ze zeiden Hem: Het betreft Jesus van Názaret, die een profeet was, machtig in werk en in woord, voor God en voor het hele volk,

²⁰ en dien onze opperpriesters en oversten ter dood hebben overgeleverd en gekruisigd.

²¹ Wij zelf hadden gehoopt, dat Hij het was, die Israël zou verlossen; maar met dat al is het nu reeds de derde dag, sinds dat alles gebeurd is.

²² Toch hebben enige vrouwen, die bij ons behoren, ons doen ontstellen. Ze waren in de vroege bij het graf gekomen,

²³ en hadden zijn lichaam niet gevonden; maar ze zijn komen zeggen, dat ze een verschijning van engelen hadden gehad, die zeiden, dat Hij leeft.

²⁴ Daarop zijn sommigen van ons naar het graf gegaan, en hebben alles bevonden, zoals de vrouwen het hadden verteld; maar Hemzelf hebben ze niet gezien.

²⁵ Nu sprak Hij tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet beter gelooft aan al wat de profeten hebben gezegd.

²⁶ Moest de Christus dit alles niet lijden, en zó zijn glorie binnengaan?

²⁷ En te beginnen met Moses en al de profeten, verklaarde Hij hun, wat in heel de Schrift over Hem was voorspeld.

²⁸ Toen ze bij het dorp waren gekomen, waar ze naar toe gingen, hield Hij Zich, alsof Hij verder wilde gaan.

²⁹ Maar ze drongen bij Hem aan, en zeiden: Blijf bij ons, want het wordt avond, en de dag is al voorbij. Hij ging dus naar binnen, om bij hen te blijven.

³⁰ Nadat Hij Zich met hen aan tafel had aangelegd, nam Hij het brood, sprak een dankgebed uit, brak het, en reikte het hun toe.

³¹ Nu gingen hun de ogen open, en herkenden ze Hem. Maar Hij verdween uit hun gezicht.

³² Ze zeiden tot elkander: Brandde ons hart niet in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak, en ons de Schriften verklaarde?

³³ Onmiddellijk stonden ze op, en keerden naar Jerusalem terug. Ze vonden er alle elf met hun gezellen bijeen,

³⁴ die hun zeiden: De Heer is waarachtig verzezen, en is aan Simon verschenen.

³⁵ Nu verhaalden ook zij, wat er onderweg was gebeurd, en hoe ze Hem hadden herkend door het breken van het brood.

³⁶ Terwijl ze nog daarover spraken, stond Hij zelf in hun midden, en zeide hun: Vrede zij u.

³⁷ Ze werden van schrik en vrees bevangen, en meenden een geest te zien.

³⁸ Maar Hij sprak tot hen: Waarom zijt gij ontsteld, en waarom komt er twijfel op in uw hart?

³⁹ Bezieet mijn handen en voeten: Ik ben het zelf.

Betast Mij, en ziet toe; want een geest heeft geen vlees en geen beenderen, zoals gij ziet, dat Ik heb.

⁴⁰ En bij die woorden toonde Hij hun zijn handen en voeten.

⁴¹ En toen ze van blijdschap het nog niet geloofden, maar vol verbazing waren, zeide Hij hun: Hebt gij hier iets te eten?

⁴² Ze gaven Hem een stuk gebraden vis.

⁴³ Hij nam het, en at er van voor hun ogen.

⁴⁴ Hij sprak tot hen: Dit is het, wat Ik tot u heb gesproken, toen Ik nog bij u was: “Alles moet worden vervuld, wat in de Wet van Moses, in Profeten en Psalmen van Mij staat geschreven”.

⁴⁵ Toen verhelderden Hij hun inzicht, zodat ze de Schriften konden verstaan.

⁴⁶ En Hij zeide hun: Zó staat er geschreven: dat de Christus zou lijden en op de derde dag uit de doden verrijzen;

⁴⁷ en dat in zijn Naam bekering tot vergiffenis der zonden zou worden gepreekt aan alle volken, te beginnen bij Jerusalem.

⁴⁸ Gij zijt de getuigen hiervan.

⁴⁹ Zie, Ik zend de belofte van mijn Vader over u neer; blijft in de stad, totdat gij bekleed zijt met kracht uit den hogen.

⁵⁰ Toen leidde Hij hen naar Betánië, hief zijn handen op, en zegende hen.

⁵¹ En terwijl Hij ze zegende, scheidde Hij van hen, en werd opgenomen ten hemel.

⁵² Ze aanbaden Hem, en keerden met grote blijdschap naar Jerusalem terug.

⁵³ En onafgebroken bleven ze God verheerlijken in de tempel.

**De Heilige Schrift, Petrus Canisiusvertaling,
1939**
**The Holy Bible in Dutch, Petrus Canisius translation,
1939**

Public Domain

Language: Nederlandse taal (Dutch)

Eerste uitgave: Het Spectrum, Utrecht, Brussel, 1939

De Petrus Canisiusvertaling is een Nederlandse rooms-katholieke bijbelvertaling, waarvan de eerste complete uitgave verscheen in 1939. De volledige naam luidt: "De Heilige Schrift, vertaling uit de grondtekst met aantekeningen, in opdracht van de Apologetische Vereniging 'Petrus Canisius' ondernomen met goedkeuring van de hoogwaardige bisschoppen van Nederland". De Petrus Canisiusvertaling is de eerste Nederlandse katholieke vertaling die gebaseerd is op de grondteksten in hun oorspronkelijke taal. Andere vertalingen gingen uit van de Vulgaat. Het taalgebruik van de uitgave is naar hedendaagse normen licht archaisch te noemen, maar nog steeds vlot verstaanbaar.

Verantwoording in verband met de auteursrechten

In verband met de auteursrechten is contact opgenomen met de oorspronkelijke uitgever (1), de Katholieke Vereniging voor Oecume (2) en de Katholieke Bijbelstichting (3) en werden geen bezwaren gevonden tegen deze publicatie. Rekening houdend met de wettelijke termijnen, kan deze uitgave beschouwd worden als vrij van auteursrechten.

First publication: Het Spectrum, Utrecht, Brussel, 1939

The translation "Petrus Canisius" is a dutch roman catholic bible translation, that was first published in 1939. Its full title is "The Holy Scripture, translation of the original texts with annotations, commissioned by the Apologetical Society 'Petrus Canisius' and executed with the approval of the most reverend bishops of the Netherlands". The translation "Petrus Canisius" is the first dutch catholic translation that was based on the scripture texts in their original language. Other translations were based on the Vulgate. The language of this edition is to current standards moderately archaic, but still easily understood.

Accountability in relation to copyright

Concerning the copyright contacts have been made with the original publisher (1), the Katholieke Vereniging voor Oecumene (Catholic Society for Ecumenism) (2) and the Katholieke Bijbelstichting (Catholic Bible Foundation) (3) and no objections have been found against this publication.

Taking into account the legal terms, this edition can be considered to be in the public domain.

UITGEVERIJ UNIEBOEK| HET SPECTRUM BV, HOUTEN, THE NETHERLANDS
KATHOLIEKE VERENIGING VOOR OECUMENE, 'S HERTOGENBOSCH, THE NETHERLANDS

KBS, HOEVEN, THE NETHERLANDS

2024-08-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 28 Dec 2024 from source files dated 14 Aug 2024

f9be311a-50d9-5c7b-9cd7-a28d96daae73